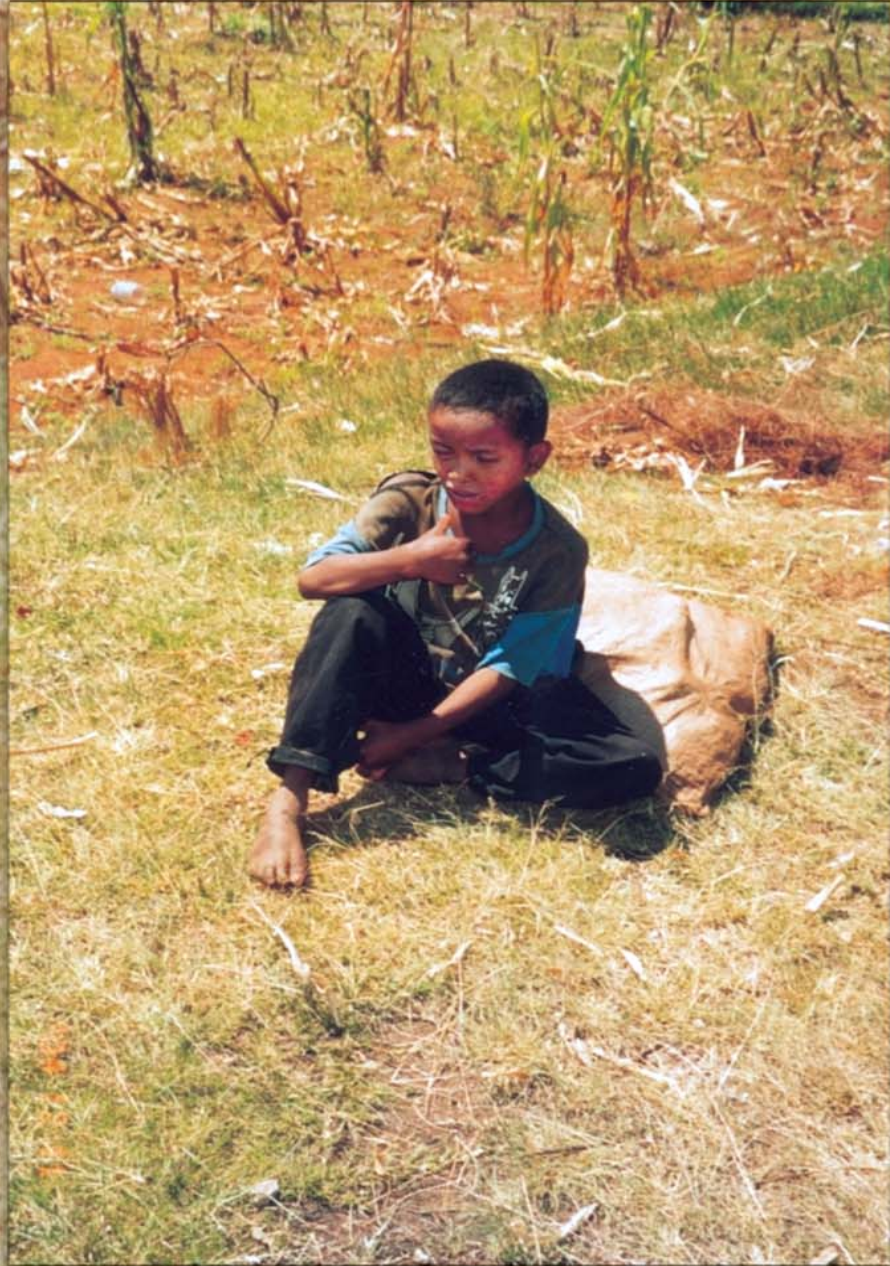
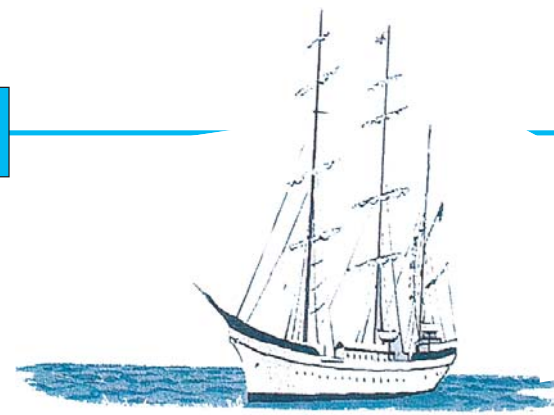

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ ΚΔ'
ΤΕΥΧΟΣ 93
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2005
ΚΩΔΙΚΟΣ 3536

Ἡ γεισιότητα τῶν τίτλων

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ταπεινή κι ὄχι φανφαρό-
νικη.

Ποῖος ἀπένειμε τὸν τίτλο «Ἐπίτροπος τῆς Πα-
γκόσμιας Ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος» σ' ἓναν καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχο-
λῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης;

Μπορεῖ κάποιος ὑπεύθυνος νά ἀπαντήσει;

Ἄν δέν θά ὑπάρξει ἀπάντηση, θά συνάγεται
τό συμπέρασμα τῆς αὐτοχρίσεως τοῦ κυρίου
καθηγητοῦ. Ὅλοι, ἐξάλλου, γνωρίζουν πῶς
στήν Ἑλλάδα δηλώνεις πῶς εἶσαι ὅ,τι θέλεις.

Ἀπ' ὅτι φαίνεται, τὰ προβλήματα τῆς Ἱεραπο-
στολῆς θά λυθοῦν στά γρήγορα, ἀφοῦ ἀπο-
κτήσαμε «Ἐπίτροπο».

Ἡ γεισιότητα τῆς ἀνυπάρκτου Ἐκκλησιολογίας

Ὅποιος, πάντως, καί νά ἔδωσε τὸν τίτλο πρέ-
πει νά ξαναμελετήσει, γιά λίγο, τὴν Ὁρθόδοξη
Ἐκκλησιολογία.

Παγκόσμια Ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει, ἀφοῦ
ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μόνο μέσα στά κανο-
νικά της ὅρια δύναται νά κινηθεῖ Ἱεραποστολι-
κά. Νά ὑπενθυμίσουμε πῶς τὰ κανονικά της
ὅρια δέν καλύπτουν ὅλη τὴν ἐλληνική ἐπικρά-
τεια. Ἡ Ἱεραποστολή ἀσκεῖται ἀπὸ τοὺς κατά
τόπους ἀρμοδίου ἐκκλησιαστικούς φορεῖς. Ἡ
Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μόνο ταπεινὴ συμπα-
ράσταση μπορεῖ νά χορηγεῖ στίς κατά τόπους
Ἐκκλησίες, ἐφ' ὅσον θά παρέχονται οἱ σχετικές
εὐλογίες.

Ἡ γεισιότητα «κοινῆς διαχριστιανικῆς Ἱεραποστολῆς»

Ἡ προσπάθεια κοινῆς Ἱεραποστολῆς μέ
ἄλλες ὁμολογίες, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ἐπι-

τροπῆς Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ τοῦ
Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν,
εἶναι ἀδύνατη.

Πῶς εἶναι ἐφικτόν νά γίνει «κοινή» Ἱεραπο-
στολή, ἀφοῦ διαφοροποιεῖται ἡ Ὁρθοδοξία
ἀπὸ τίς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες στά θέμα-
τα τῆς Ἐκκλησιολογίας, τῶν δογματικῶν ἀλη-
θειῶν καί τῆς θεραπευτικῆς τοῦ προσώπου;

Ἡ γεισιποίηση τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἐκκλησιολογίας στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Αὐτονόμη φαίνεται ἡ προηγούμενη παρατή-
ρηση, γιά ἀδυναμία κοινῆς Ἱεραποστολῆς μέ
ἄλλες χριστιανικὲς, μὴ Ὁρθόδοξες ὁμάδες.
Ποῖος, ὅμως, μπορεῖ νά ὑποστηρίξει πῶς ἡ Ἐκ-
κλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὴν ποιμαντική εὐχέ-
ρεια νά κινηθεῖ ἐνιαίως Ἱεραποστολικά ἐντὸς
τῶν κανονικῶν ὁρίων της ἢ καί νά συμπαρα-
σταθεῖ ἐνιαίως σέ Ἱεραποστολικὲς προσπάθειες
πού γίνονται ἀπὸ ἄλλες τοπικὲς Ὁρθόδοξες
Ἐκκλησίες;

Ἱεραποστολικοὶ σύλλογοι, ὀργανώσεις, σω-
ματεῖα καί ἄλλες ἀνεξάρτητες ὁμάδες χαράσ-
σουν δικές τους γραμμὲς καί τακτικὲς.

Ἡ Ἐκκλησιολογία ἔχει ἀφεθεῖ στά ράφια κά-
ποιου θεολογικοῦ ἐργαστηρίου. Τό τοπίο στήν
πράξη εἶναι καθαρὰ προτεσταντικό. Ὅλοι κά-
νουν ὅ,τι θέλουν καί ὅπως τό θέλουν.

Θεολογικό χάος καί ἀπύθμενος ἐγωιστικός
ἐρασιτεχνισμός.

Ὁ προτεσταντισμός ἔχει περάσει μέσα στά
τείχη.

π. Κ.Σ.

Ἱεραποστολή μέ τόν τρόπο τοῦ Χριστοῦ

ΗΜ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σήμανε τὴν
ἀπαρχὴ μιᾶς νέας συμπαντικῆς δυνατό-
τητας: Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα προ-
σκαλεῖται νά μπολιασθεῖ στό ἀναστημέ-
νο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί νά πορευθεῖ πρὸς τὴν
μελλούμενη, τελικὴ ἀνακαίνιση σύμπασας τῆς
κτίσης, δηλαδή πρὸς αὐτὸ πού ἡ Ἐκκλησία ἀπο-
καλεῖ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ Βασιλεία αὐτὴ σκια-
γραφεῖται ὡς κοινωνία μέ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καί
ὡς κατάργηση ὅλων τῶν δυνάμεων πού κολο-
βῶνουν τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξη: τοῦ θανάτου,
τοῦ πόνου καί τοῦ κακοῦ σέ κάθε τους μορφή.

Ἔτσι, ἡ ἱστορία κατανοεῖται ὡς τό διάστημα
ἐντὸς τοῦ ὁποῦ συγκροτεῖται τό Σῶμα τοῦ Χρι-
στοῦ. Ἡ συγκρότηση αὐτὴ δέν ἀφορᾷ μιὰ μονο-
μερὴ ἢ αὐτόματη πράξη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν
περιπέτεια τῆς συνέργειας Θεοῦ καί ἀνθρώπου.

Σ' αὐτὸ τό ἔργο ἔχει προσκληθεῖ κάθε πιστός,
ἀκριβῶς βάσει τοῦ γεγονότος ὅτι εἶναι μέλος τοῦ
Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Τό ἔργο τοῦ Θεοῦ πραγ-
ματώνεται μέσα ἀπὸ μιὰ ἀδιάκοπη σειρά *σταθι-
μάτων*: Ὁ Πατὴρ ἀπέστειλε στὸν κόσμον τὸν Υἱὸ
καί αὐτὸς ἀποστέλλει τοὺς μαθητὲς του (Ἰω.
17:18). Ἔτσι, μιὰ Ἐκκλησία εἶναι αὐθεντικὴ ὅταν
–σύν τοῖς ἄλλοις– *ἀποστέλλει καί ἀποστέλλεται*
στὸν κόσμον, ὅπως σημειώνεται καί στό Σύμβολο
τῆς Πίστεως ("Πιστεύω... εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολι-
κὴν καί ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν"). Εἶναι,
συνεπῶς, λάθος ὅταν ἡ Ἱεραποστολή θεωρεῖται
κάτι διαφορετικὸ (κάτι σάν παραπάνω πολυτέ-
λεια) ἀπὸ αὐτὴ καθαυτὴ τὴν Ἀποστολή τῆς
Ἐκκλησίας. Ἐνῶ, ὅμως, ἡ ἴδια ἡ φύση τῆς
Ἐκκλησίας εἶναι ἀποστολή (στάθισμο) καί ἀνοιγ-
μα πρὸς τὸν κόσμον, δέν σημαίνει ὅτι κάθε ἀπο-
στολή καί κάθε ἀνοιγμα εἶναι ὄντως ἐκκλησιαστι-
κό. Χαρακτηριστικὰ καί κυρίαρχα ἀνοίγματα στίς
μέρες μας εἶναι, π.χ. ὁ ἱμπεριαλισμός (ἡ βίαιη
εἰσβολή) καί τό μάρκετιν (ἡ ἥπια προσέγγιση).

Γιὰ νά εἶναι ἀληθινὰ ἐκκλησιαστικὴ ἡ ἐκκλη-
σιαστικὴ (ἱερ)αποστολή, δέν ἀρκεῖ νά ἀσκεῖται
στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ νά ἀσκεῖται καί

Ἀθανασίου Ν. Παπαθανασίου

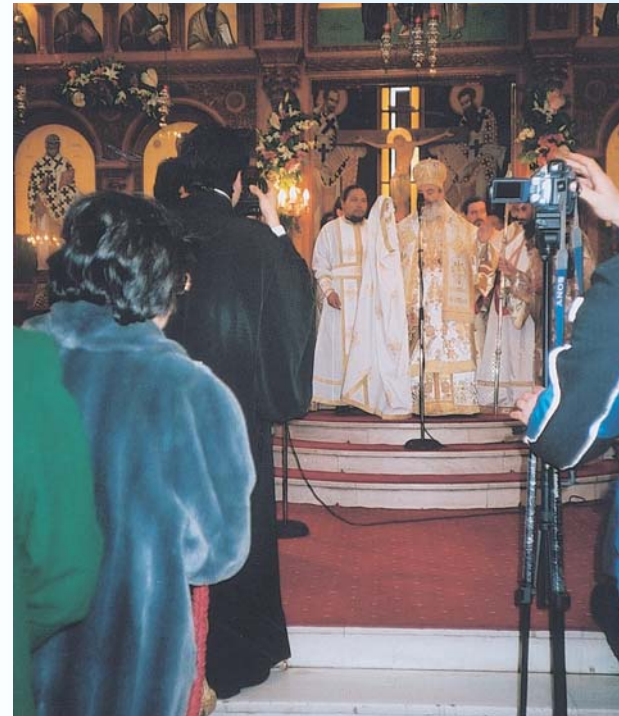
μέ τον τρόπο του Χριστού. Ἐὰς μᾶς ἐπιτραποῦν δύο παραδείγματα: Ὁ ἰμπεριαλιστικός τύπος ἱεραποστολῆς εἶναι ἐκεῖνος πού εἶναι πρόθυμος νά σύρει τοὺς ἄλλοιους στήν "ἀλήθεια" του πατώντας στό πτώμα τῆς ἐλευθερίας τους. Ἀπό τήν ἀλήτη, ὁ φορέας τοῦ μάρκετιν κατορθώνει ὄντως νά φτάσει τόν κόσμο καί νά μιλήσει τή γλώσσα του· μπορεῖ ἀκόμη καί μιά καμπάνια ὑπέρ τῶν σεισμοπλήκτων νά διοργανώσει, ποτέ ὁμως δέν θά γίνει ἐκούσια σεισμόπληκτος. Ὁ κόσμος τόν περιβάλλει· δέν γίνεται σάρκα του. Κι ἐδῶ ἐγκείται ἡ διαφορά. Ἡ ἐκκλησιαστική (ἱερ)αποστολή ὀφείλει νά φέρει δύο βασικά χαρακτηριστικά: ἀφενός τήν **κένωση** (τήν ταπεινότητα, τό ἄδειασμα ἀπό τό ὅποιο μεγαλεῖο μας) καί ἀφετέρου τή **σάρκωση** (τή βίωση τῆς ὁδύνης τοῦ ἀλλοῦ). Ὁ Χριστός δέν ἐπισκέφθηκε ἀπλῶς τοὺς θνητούς· γεύτηκε θάνατο ὁ ἴδιος. Συνακόλουθα, στήν ἐμπειρία καί τή δράση τῆς Ἐκκλησίας ὁ κόσμος δέν ἀντιμετωπίζεται σάν περιτύλιγμα, ἀλλά προσλαμβάνεται καί γιαντρέυεται ὡς σάρκα.

Ἐπάρχουν δύο κατευθύνσεις πού συχνά θεωροῦνται διαφορετικές ἢ καί ἀντίθετες: ἀφενός τό νά προσκαλέσεις τόν ἄλλο στήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας· ἀφετέρου τό νά σταθεῖς ἀλληλέγγυος στά θύματα καί στούς καταπιεσμένους ἀνεξάρτητα ἀπό τήν πίστη καί τήν ἐθνικότητά τους. Γιά τόν ἐκκλησιαστικό ἄνθρωπο, ὡστόσο, δέν πρόκειται παρά γιά ἀλληλοπεριχωρούμενες ἀλήθειες. Ἐάν ἡ (ἱερ)αποστολή εἶναι ἡ μαρτυρία ἑνός Θεοῦ Τριαδικοῦ (δηλαδή ἑνός Θεοῦ πού εἶναι –ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση– μιά αἰώνια συντροφιά), τότε τόσο ἡ θεολογική διδασχά ὅσο καί ἡ ἔμπρακτη σύγκρουση μέ τίς δυνάμεις τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, ἐδράζονται στόν τριαδικό τρόπο ὑπαρξῆς. Οἱ Χριστιανοί, ὡς πιστοί ἑνός Θεοῦ ἀπεσταλμένου στόν κόσμο "πρέπει νά κατανοοῦν πῶς ἡ κοινωνική ἀθλιότητα εἶναι ἡ συνεχιζόμενη ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ, πού ὑποφέ-

ρει ἀκόμη στό πρόσωπο τῶν μελῶν του" (π. Γ. Φλωρόφσκυ).

Πρόβλημα δέν ἀποτελεῖ μόνο μιά ἀδρανῆς Ἐκκλησία, ἀλλά καί μιά Ἐκκλησία πού δρᾷ ἀλλοτριωτικά, μέ τή σιγουριά ὅτι ἔχει τάχα ἐξασφαλισμένη τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί δέν ἀνατριχιάζει στήν ὑποψία ὅτι –παρ' ὄλο πού εἶναι Ἐκκλησία– μπορεῖ νά ἐκπέσει τῆς χάριτος! Τήν ὅποια δραστηριότητα τίποτα δέν τή δικαιώνει αὐτομάτως· οὔτε κἄν οἱ κόποι πού καταβάλλονται καί οἱ θυσίες πού γίνονται. Ἐσχατο κριτήριο εἶναι ἡ Ἀγάπη (πρβλ. Α' Κορ. 13:1-3). Ἀλλοιῶς, κερδοκεῖ γιά ὄλους μας ὁ καυτηριασμός τῶν Φαρισαίων ἀπό τόν Χριστό, ὅταν τοὺς ἀποδοκίμασε ἐπειδή ὑποβάλλονταν μέν σέ πλῆθος ταλαιπωριῶν καί θυσιῶν γιά νά μεταστρέψουν ἔστω καί ἕναν ἄνθρωπο στήν πίστη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τελικά τόν ἔκαναν νά ἀξίζει τήν κόλλαση δύο φορές περισσότερο ἀπ' ὅ,τι οἱ ἴδιοι (Ματθ. 23:15)!*

* Βλ. σχετικά: Θανάσης Ν. Παπαθανασίου, "Σάν ἰμπεριαλισμός καί σάν Μάρκετινγκ. Ἡ ἐκ δεξιῶν καί ἐξ εὐωνύμων ἐκκοσμίκευση τοῦ ἱεραποστολικοῦ καί ἐπικοινωνιακοῦ ἀνοίγματος τῆς Ἐκκλησίας", στό περιοδικό *Διάβαση* 28 (2000), σσ. 16-25. – "Ἱεραποστολή καί φύση τῆς Ἐκκλησίας", στό περιοδικό *Σύναξη* 78 (2001), σσ. 5-12. – "Ἱεραποστολή καί Ἐσχατολογία", στόν συλλογικό τόμο *Ἐκκλησία καί Ἐσχατολογία* (Ακαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Ἱ. Μ. Δημητριάδος), ἐκδ. Καστανιώτη, Ἀθήνα 2003, σσ. 171-190.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΙΝΔΟΝΗΣΙΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

ΣΤΙΣ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2005 τελέστηκε στόν ἱερό ναό ἀγίου Θεράποντος Ζωγράφου ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο ἡ χειροτονία σέ πρεσβύτερο τοῦ διακόνου π. Τιμοθέου Οὐμπαριμπόουον. Ὁ π. Τιμόθεος εἶναι Ἰνδονήσιος καί σπούδασε μαζί μέ τή σύζυγό του Μαργαρίτα Θεολογία στό τμήμα Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ ὑποτροφία τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἱερός ναός ἦταν κατάμεστος. Οἱ ἐνορίτες τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἀγίου Θεράποντος ἀφοῦ ἔδωσαν τό συγκινητικό τους παρόν στό προσκλήτήριο τῆς Ἐκκλησίας γιά βοήθεια τῶν πληγέντων στήν Ν.Α. Ἀσία, θεώρησαν χρέος τους νά παραστοῦν στή χειροτονία τοῦ π. Τιμοθέου, ὁ ὁποῖος, ὡς διάκονος, ὑπηρέτησε τέσσερα χρόνια στό ναό τους, καί νά διακηρύξουν καί νά εὐχηθοῦν τό « Ἄξιος» στόν χειρο-

τονημένο. Τόν π. Τιμόθεο διακρίνει ἡ σεμνότητα, ἡ ἱεροπρέπεια, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καί ἡ ὑπακοή στήν Ἐκκλησία καί τόν Ἐπίσκοπό του. Αὐτά τά προσόντα ἔκαναν πολύ ἀγαπητό τόν π. Τιμόθεο σέ ὄλους.

Συγκίνηση ἱερή διαπέρασε ὄλο τό ἐκκλησίασμα, ὅταν ὁ π. Τιμόθεος μίλησε πρό τῆς χειροτονίας, λέγοντας:

«Ἡ κλήση τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ, ἀφήνει ἀναυδο τόν νοῦ καί τήν ψυχή μου. Ἀπορῶ καί θαυμάζω, πῶς αὐτό τό θαυμαστό γεγονός συμβαίνει σέ μένα, τό νά καλοῦμαι, δηλαδή, νά διακονήσω τό Πανάγιον Σῶμα, τήν Ἐκκλησία, τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μου. Ὅταν φρίττουν οἱ ἄγγελοι καί μέ φόβο καί τρόμο ἀτενίζουν. Ὅταν δειλιάζουν οἱ Προφῆτες. Ὅταν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διακηρύττουν ὅτι εἶναι ἀνάξιοι. Πῶς ἐγώ ὁ ἀσήμαντος ἀξιῶνομαι νά γίνω ἱερούργος τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Πῶς θά τολμήσω νά ἀγγίξω τόν οἰκοῦντα φῶς ἀπρόσιτο, Θεό μου;»...

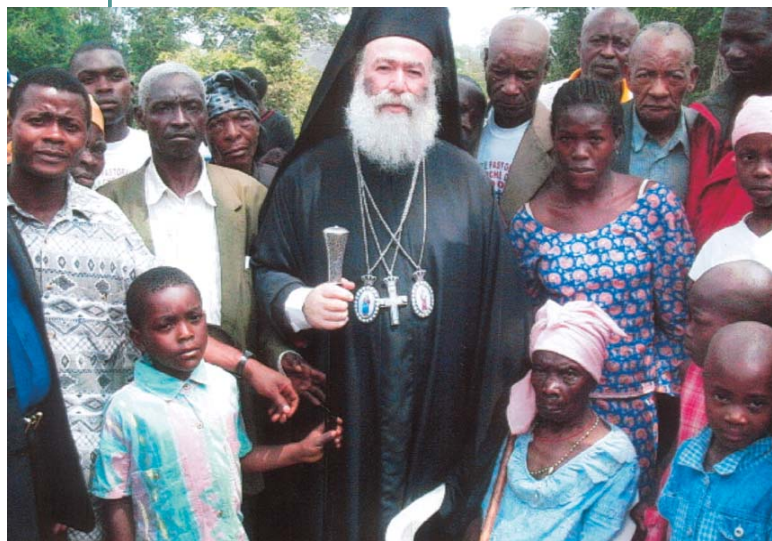
Ὁ ναός δονήθηκε ἀπό τό « Ἄξιος». Καί τώρα ὁ π. Τιμόθεος θά γυρίσει στήν Ἰνδονησία καί θά ἐργασθεῖ στή νεόφυτη Ἐκκλησία τῆς χώρας του.

Α.Κ. - Π.

Πρώτη ποιμαντική επίσκεψη του Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Θεοδώρου στήν Ἱ. Μητρόπολη Καμερούν

Ἐπίσκεψη στήν ἐνορία τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης
στό Metet.

Τήν πρώτη ποιμαντική ἐπίσκεψη μετά τήν ἐκλογή καί ἐνθρόνισή του πραγματοποιήσε ὁ Μακαριώτατος Πάπας καί Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεόδωρος στήν Ἱερά Μητρόπολη Καμερούν ἀπό τήν 15^η ἕως τήν 25^η Ἰανουαρίου.

Ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ἀπό τόν Διευθυντή τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου ἀρχιμ. Μάρκο Θεοδόση ἐφθάσε ἀργά τό βράδυ τοῦ Σαββάτου 15 Ἰανουαρίου στό διεθνές ἀεροδρόμιο τοῦ Yaoundé ὅπου τόν ὑποδέχθηκαν ὁ νέος Μητροπολίτης Καμερούν κ. Γρηγόριος μέ ἀντιπροσωπεία τοῦ κλήρου, ἐκπρόσωπος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Καμερούν, τῶν πρεσβειῶν Ἑλλάδας καί Αἰγύπτου καί πολλοί Ἕλληνες καί Καμερουνέζοι πιστοί.

Τήν ἐπομένη 16^η Ἰανουαρίου, ἡμέρα Κυριακή, ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τήν Ἑλληνική Κοινότητα Ντουάλας καί λειτούργησε στόν κατάμεστο κοινοτικό ναό τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης. Τίς ἐπόμενες ἡμέρες ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ἀπό τόν Μητροπολίτη Καμερούν καί τόν τοπικό κλῆρο περιόδευσε στίς ἐνορίες τῶν περικώρων τῆς πρωτεύουσας.

Παντοῦ ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἀπό τοὺς πιστούς μέ ἰδιαίτερες ἐκφράσεις ἀγάπης καί οἰκειότητας καί τόν παραδοσιακό τρόπο ὑποδοχῆς καθώς, γιά μιά πενταετία, ἐποίμανε τήν Ἱερά Μητρόπολη Καμερούν ἀφήνοντας παντοῦ ἀποτυπώματα καί ἔργα ἀγάπης καί διακονίας.

Συγκινητικές ἦταν οἱ στιγμές ὅπου ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τίς ἐκκλησιαστικές κοινότητες πού δημιουργήθηκαν ἀπό τόν δικό του ἱεραποστολικό ζῆλο καί τίς δικές του ἐνέργειες καί προτροπές κατά τά ἔτη τῆς ἀρχιερατικῆς του διακονίας στό Καμερούν.

Συναντήθηκε ἐγκάρδια μέ τοὺς Ὁρθοδόξους νέους τοῦ Καμερούν, τό Φιλανθρωπικό σύλλογο τῶν Ὁρθοδόξων Γυναικῶν, τά μέλη τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων ἀλλά καί μέ στελέχη τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, συζητώντας ἐγκάρδια τά ἰδιαίτερα προβλήματα καί τίς ἀνάγκες πού ἀντιμετωπίζουν εἴτε ὡς ἐκκλησιαστικές ὁμάδες εἴτε ὡς πρόσωπα. Τήν Κυριακή 23 Ἰανουαρίου μέσα

Μέ τό «μικρό ποίμνιο» τοῦ ἁγ. Δημητρίου στήν Ebolowa.

στήν μεγαλοπρεπή ἀτμόσφαιρα τῆς Πατριαρχικῆς παρουσίας καί Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε καί ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου κατά τήν ὁποία παρευρέθησαν πλῆθος πολύ Ὁρθοδόξων πιστῶν καθώς καί ἐκπρόσωποι τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καί παράγοντες τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου.

Τή Δευτέρα 24 Ἰανουαρίου παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου πραγματοποιήθηκε Ἱερατική Σύναξη κατά τήν ὁποία ὁ Μακαριώτατος ἀπευθυνόμενος στοὺς κληρικούς ἐτόνισε τό μέγεθος τῆς εὐθύνης ὄλων τῶν Λειτουργῶν γιά τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας στό πρόσφορο ἔδαφος τῶν ἀνθρώπων τοῦ Καμερούν. Στήν κοινή τράπεζα ἀγάπης ἐκάλεσε τοὺς πάντες νά συνεργαστοῦν μέ τόν νέο Μητροπολίτη γιά τήν ὀργάνωση τοῦ κατηχητικοῦ καί ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ὁρθοδοξίας σ' αὐτό τό ἄκρο τῆς Ἀφρικῆς.

Αὐτό πού, κατά κοινήν ὁμολογία, ἔμεινε μετά τό πέρας τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου ἦταν ἡ εὐλογία τῆς παρουσίας του, ἡ γλυκύτητα τῆς συναναστροφῆς του καί ἡ προσευχή ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅπως ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων τοῦ χαρίζει ἔτη πολλὰ Πατριαρχείας καί τόν ἐνισχύει στήν Ἱεραποστολική πορεία τῶν ὑψηλῶν ὁραματισμῶν του γιά τήν πολυπαθὴ Ἀφρικανική Ἠπειρο.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καμερούν

Θεμελίωση τοῦ πρώτου Ὁρθόδοξου ναοῦ στή Λουζάκα.

«...Θά πηγᾶσει νερό στή διψασμένη γῆ»

(Ἦσ. κεφ. λε')

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Στίς 31 Ἰανουαρίου θεμελιώθηκε καί κατασκευάζεται στή Λουζάκα ὁ πρώτος ναός τῆς ἱεραποστολῆς. Στόν ἴδιο χώρο συγχρόνως ἄρχισε νά κτίζεται καί Δημοτικό σχολεῖο 750 τ.μ., τό πρώτο Ὁρθόδοξο στή Ζάμπια, τό ὁποῖο θά καλύψει τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν ὀλόκληρης τῆς περιοχῆς, πού δέν ἔχει σχολικά κτίρια καί οἱ μαθητές διδάσκονται κάτω ἀπό πολύ δύσκολες συνθῆκες, κυρίως κατά τήν περίοδο τῶν τροπικῶν βροχῶν.

Σᾶς παρακαλῶ νά μᾶς βοηθήσετε. Ὁνειρευτεῖτε μαζί μας αὐτή τήν ὄραση καί βοηθεῖτε νά τήν κάνουμε πραγματικότητα.

Ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ.

Ὁ Ἐπίσκοπος
Ζάμπιας Ἰωακείμ

Ὁ Ἐπίσκοπος Ζάμπιας
κ. Ἰωακείμ, χειροτονεῖ τόν
πρώτο Ζαμπιανό κληρικό
π. Συλβέστρο Mumbi.

«Θύρα άνέωγε...» Mbanza - Ngungu

Καινούργια «πόρτα» μᾶς ἄνοιξε ὁ Θεός, νοτιοδυτικά τῆς Kinshasa τοῦ Congo. «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ»!

Ὁ διάκονος τῆς Μητροπόλεως μας (Ἀγάπιος Ntondo), κάποτε κουβάλησε ἓνα δέμα μέ ἡμερολόγιά μας στήν Mbanza-Ngungu. Εἶναι ἡ πατρίδα του. Τά μοίρασε. Ἔγιναν ἀνάρπαστα. «Ε!, κάτι καινούργιο, εἴπαμε, καί γι' αὐτό τό πῆραν οἱ ἄνθρωποι! Τίποτε τό θαυμαστόν». Ἡ συνέχεια εἶναι θαυμαστή.

Κατατοπιστικό τό ἡμερολόγιο τῆς ἰ. Μητροπόλεως μας. Πολλοί ἀναγνώστες τοῦ ζητοῦσαν κι ἄλλες πληροφορίες· κι ἄλλες. Ἐζήτησαν καί προσωπικές ἐπικοινωνίες· και ἄλλα βιβλία Ὁρθόδοξα καί κατατοπιστικά.

Ἐζήτησαν νά τοῦς ἐπισκεφθεῖ καί ὁ Ἐπίσκοπος. Κατάρτισαν μακρόν κατάλογον οἱ ἐπιθυμοῦντες νά βαπτισθοῦν Ὁρθόδοξοι (πλέον τῶν 300!).

Τήν Κυριακή τό ἀπόγευμα (23. Ἰαν. 2005) ἔγινε ἡ ἐπίσκεψις-συνάντησις. Πάνω ἀπό διακόσια πρόσωπα, ὀργανωμένα, ἐπερίμεναν τό Μητροπολίτη Κεντρῶας Ἀφρικῆς μέ τό ἐπιτελεῖο του.

Ἐνθουσιασμός, τραγούδια, κραυγές, προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις...

Ἐνθουσιασμός, τραγούδια, κραυγές, προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις... Ὁμίλησε ὁ Μητροπολίτης· «Ποιοί εἴμαστε· τί σᾶς φέρνουμε· τί μπορείτε νά περιμένετε ἀπό μᾶς καί τί ὄχι...».

—Σᾶς φέρνουμε τήν Ἀποστολική Ἐκκλησία. Τήν ἀνώθευτη καί ἀναηλιόωτη Διδαχή τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων καί θεοφόρων Πατέρων. Τήν ἀδιάκοπη διαδοχή τῆς Ἱερωσύνης ἀπό τοῦς ἱεροῦς Μαθητάς τοῦ Χριστοῦ. Τήν κιβωτό σωτηρίας. Αὐτά εἶναι τά

Μᾶς ὑποδέχεται ὁ ἀρχηγός τοῦ τόπου.

Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητας ἀντιφωνεῖ.

πρῶτα, τά βασικά, τά ἀπαραίτητα, τά σίγουρα, πού τά ἔχει, τά κατέχει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας καί τά διαθέτει δωρεάν σέ ὅποιον τά ἐπιζητεῖ. Τά ἄλλα, σχολεῖα, ἰατρεῖα κ.λπ. εἶναι δευτερεύοντα. Δέν τά ὑποσχόμεθα. Τά προβλέπουμε...»

Ἔγινε ἡ ἀρχή.

Ἐπισκεφθήκαμε ἓνα εὐρύ οἰκόπεδο, σέ κεντρικό μέρος τῆς πόλεως τῶν 140.000 κατοίκων. Μᾶς ἄρεσε. Τό ἀγοράσαμε. Σχεδιάζουμε τήν ἀνέγερση Ναοῦ καί Σχολεῖου.

Πράγματι ἄνοιξε πόρτα ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας. Θά τήν περάσουμε. Δέν παραβιάζουμε πόρτες κλειστές. Ὅμως τίς ἀνοικτές, ἐκεῖνες πού ὁ Κύριος τίς ἀνοίγει, ... τίς περνοῦμε μέ ἐνθουσιασμό. Τίς περνοῦμε καί μεταφέρουμε τήν ἐν καί διά Χριστοῦ σωτηρίαν.

† ὁ Κ.Α.Ι.

Τό πρῶτο πάτημα στή Mbanza - Ngungu.

Ὁ «καινούργιος ἀγρός» ἀκούει μέ προσοχή τό κήρυγμα.

Συζήτηση καί προγραμματισμός μέ τοῦς ὑπεύθυνους τοῦ τόπου.

«... Μετατρέψαμε μιά ευρύχωρη αίθουσα του ξενοδοχείου σε χώρο διαλέξεων και ψυχαγωγίας».

Γεγονότα από τή ζωή ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

(ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2005)

Η έπιθυμία των καλοκαιρινών κατασκηνωτών νά γίνει και χειμωνιάτικη κατασκήνωση έγινε πραγματικότητα. Έτσι, μέ τήν βοήθεια του Θεού, από 10-13 Ιανουαρίου έ.έ. λειτούργησε ή χειμερινή κατασκήνωση τής Ίερās Μητροπόλεως Κορέας μέ 85 μέλη στήν ιστορική πόλη τής Ν. Κορέας Κιοντζού.

Ή χειμερινή αυτή κατασκήνωση έδωσε στους κατασκηνωτές/τριες, μεταξύ των άλλων, και τήν ευκαιρία γιά καλύτερη γνωριμία μέ τήν ιστορία τής Κορέας, δεδομένου ότι ή πόλη Κιοντζού ήταν γιά χίλια περίπου χρόνια (57 π.Χ.-935 μ.Χ.) ή παλαιά πρωτεύουσα τής Κορέας (Δυναστεία Σίλλα). Έτσι οι κατασκηνωτές είχαν τήν ευκαιρία νά επισκεφθούν διάφορους αρχαιολογικούς τόπους τής πατρίδας τους και νά ακούσουν από τήν έμπειρη ξεναγό πού μας συνόδευε πολύ ενδιαφέρουσες ιστορικές πληροφορίες.

Ή ιδιομορφία τής κατασκήνωσης αυτής ήταν ότι αυτή τή φορά κατασκηνώσαμε όχι σε σκηνές ή έστω σε σπίτια, αλλά στο ...Gyeongju TEMF Hotel! Σ' ένα, δηλαδή, μεγάλο ξενοδοχείο, απ' τά πολλά πού υπάρχουν στήν περιοχή γιά τήν εξυπηρέτηση των τουριστών, στο όποιο λόγω χειμώνος οι τιμές ήταν πολύ χαμηλές. Σ' αυτό εξασφαλίσαμε τίς κατάλληλες (ιδανικές θά ήλεγαν) συνθήκες γιά νά υλοποιήσουμε

τά κατασκηνωτικά μας προγράμματα και νά ζήσουν τά παιδιά άξέχαστες μέρες.

Απ' τήν πρώτη στιγμή μετατρέψαμε μιά ευρύχωρη αίθουσα στον 9ο όροφο του ξενοδοχείου σε προσευχτήριο γιά τίς λητρευτικές μας ανάγκες και αίθουσα διαλέξεων και ψυχαγωγίας. Ή αίθουσα αυτή μας φιλοξένησε αρκετές ώρες γιά τήν πρωινή και βραδινή προσευχή και τήν ανάπτυξη και συζήτηση των διαφόρων θεμάτων, κάτω από τόν γενικό τίτλο: «Άγία Γραφή και Παράδοση».

Μιά πολύ ωραία άφισα, έδινε τό στίγμα τής κατασκήνωσης. Στο κέντρο ό Χριστός «ευλογών τά παιδιά» (βυζαντινής τεχνοτροπίας) και στο κάτω μέρος τρείς λέξεις Δές! Έκουσε! Έφάρμοσε!.

Το πόσο τά παιδιά ώφεληθήκαν από τίς διάφορες εισηγήσεις και τίς συζητήσεις, πού συνήθως τίς ακολουθούσαν, φάνηκε και από τήν παρουσίαση πού έκαναν τό τελευταίο βράδυ, κατά τήν όποία ή κάθε ομάδα είχε νά παρουσιάσει κάτι ενδιαφέρον απ' αυτά πού τά παιδιά άκουσαν και έμαθαν.

Μιά ομάδα Λυκείου παρουσίασε σε κατασκηνωτική έφημερίδα τοίχου σκέψεις απ' τή ζωή τής κατασκήνωσης εν είδει ήμερολογίου. Μιά άλλη ομάδα Γυμνασίου παρουσίασε τό θέμα τής συμμετοχής των πιστών στα Μυστήρια τής Έκκλησίας μας. Μικρότερα

Τά μικρότερα παιδιά ζωγράρισαν και παρουσίασαν κάτι ενδιαφέρον απ' αυτά πού είχαν άκούσει.

παιδιά ζωγράρισαν σε μεγάλη επιφάνεια χαρτιού μέ σύμβολα και έπιτυχημένα σκίτσα τούς δρόμους μετ' έμποδίων προς τήν Έκκλησία. Έπιπλέον μας κατέπληξαν, πού έμαθαν νά ψάλλουν σε βυζαντινό μέλος τό άπολυτίκιο και τό κοντάκιο των Θεοφανείων.

Ή χειμερινή κατασκήνωση-σεμινάριο τελείωσε μέ τή γενική αίσθηση ότι φύγαμε πλουσιότεροι σε βιώματα πνευματικά και σε γνώσεις γιά τήν ιστορία και τόν πολιτισμό τής Κορέας.

ΗΜΕΡΙΔΑ ΙΕΡΟΠΑΙΔΩΝ

Τό Σάββατο 5 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στο Ίεραποστολικό Κέντρο τής Σεούλ ήμερίδα ιεροπαίδων. Τό πρόγραμμα περιελάμβανε δύο εισηγήσεις, έποπτικό μάθημα μέσα στο ναό, γεύμα, ψυχαγωγία και παιχνίδι γνώσεων μέ αντίκειμενο τά ιερά σκεύη τής Θ. Λατρείας. Στήν πρώτη εισήγηση του π. Άμβροσίου Ζωγράφου μέ θέμα «Γιατί θέλω νά είμαι παπαδάκι;» αναλύθηκαν οι έξης πέντε άπαντήσεις:

1. Γιά νά υπηρετώ σαν τούς Άγγέλους τόν Θεό τήν ώρα τής Θ. Λατρείας.
2. Γιά νά συμβάλλω στήν άπρόσκοπτη τέλεση τής Θ. Λατρείας τής ένορίας μου.

3. Γιά νά άνήκω στον κατώτερο κληρο τής Έκκλησίας.

4. Γιά νά λάβω ιδιαίτερη εύλογία απ' τό Θεό μέ τή διακονία μου στο Άγιο Βήμα.

5. Γιά νά είμαι χρήσιμος στήν ένορία μου και νά εξυπηρετώ τούς ένορίτες μας.

Στήν δεύτερη εισήγηση ό Κορεάτης θεολόγος κ. Γιόχαν Πάκ μίλησε γιά τήν ανάγκη συνεχούς καλλιέργειας των ιεροπαίδων μέ έμφαση σε πρακτικά θέματα καθημερινής πνευματικής ζωής.

Μετά τό γεύμα μέσα στο ναό του Άγίου Νικολάου έγιναν έπεξηγήσεις σε τελετουργικά θέματα πού σχετίζονται μέ τή διακονία των ιεροπαίδων κατά τήν διάρκεια τής Θ. Λατρείας.

Ή ήμερίδα άρχισε και τελείωσε μέ τήν συμμετοχή των ιεροπαίδων στις ακολουθίες σύντομου Όρθρου και Έσπερινού κατά τίς όποίες τά παιδιά έψαλαν και διάβασαν τούς ψαλμούς.

ΚΟΡΕΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ή παραδοσιακή πρωτοχρονιά στήν Άσία δέν συμπίπτει, ως γνωστόν, μέ τήν καθιερωμένη δυτική πρωτοχρονιά. Είναι κινητή έορτή και ύπολογίζεται ανάλογα μέ τή σελήνη. Φέτος γιορτάστηκε στις 9 Φεβρουαρίου. Στήν Κορέα ή παραδοσιακή

Οι κατασκηνωτές της χειμερινής κατασκήνωσης στην Κορέα.

πρωτοχρονιά (Σολιάλ) γιορτάζεται με τριήμερη άργια και πολλές πανηγυρικές εκδηλώσεις, κατά τις οποίες τό κυρίαρχο στοιχείο είναι αφ' ενός η ανάμνηση των προγόνων και αφ' ετέρου η συνάντηση και επικοινωνία των ανθρώπων με τις οικογένειές τους για να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους με τό ώραίο έθιμο του «Σεμπέ», κατά τό οποίο οί νεώτεροι κάνουν έδαφιαίες μετάνοιες

Από τήν ήμερίδα Ιεροπαίδων.

πρός τούς μεγαλύτερους παίρνοντας ευχές, συμβουλές και δώρα.

Σέ αντίθεση μέ τίς εκδηλώσεις και τελετές Ιατρείας προς τούς προγόνους, πού γίνονται τήν ήμέρα του Σολιάλ από τούς Βουδδιστές και άλλες παραδοσιακές θρησκευτικές ομάδες, σ' όλες τίς ένορίες τής έν Κορέα Όρθόδοξης Έκκλησίας έχει καθιερωθεί νά τελεείται ιερό Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των κεκοιμημένων.

Στόν καθεδρικό ναό του Άγιου Νικολάου φέτος η συμμετοχή των πιστών στην έπιμνημόσυνη δέηση ήταν πολύ μεγάλη. Ό προϊστάμενος του ναού στό σύντομο κήρυγμά του είπε μεταξύ άλλων και τά εξής:

«Η μεγάλη και πολύ ώραία γιορτή τής παραδοσιακής πρωτοχρονιάς, πού μάς παρέδωσαν οί πρόγονοί μας είναι μία θαυμάσια γιορτή μέ πνευματικές και κοινωνικές διαστάσεις. Και θά πρέπει νά μή χάσουμε τό βαθύτερο νόημά της παρασυρόμενοι από τήν φιλόυλη κατανόηση τής γιορτής, πού τήν περιορίζει σάν μία εύκαρία για απόλαυση υλικών και μόνον αγαθών.

Ή γιορτή αυτή μπορεί νά μάς βοηθήσει νά γίνει ή συμπεριφορά μας πιό ανθρώπινη και νά καλλιεργήσουμε ουσιαστικότερες διαπροσωπικές σχέσεις...

Έάν η παραδοσιακή πρωτοχρονιά γίνει εύκαιρία α) για ειλικρινή έκφραση ευγνωμοσύνης προς τούς προγόνους, τούς γονείς και όλους όσοι μάς βοήθησαν, β) για σύσφιξη δεσμών γ) για απόκατάσταση σχέσεων, δ) για εκδήλωση αγάπης προς τούς άναξιοπαθούντες άδελφούς και ε) για απόλογοισμό πεπραγμένων και προγραμματισμό τής πνευματικής μας πορείας κατά τό νέο έτος, τότε πράγματι ή μεγάλη αυτή γιορτή θά έχει ουσιαστικό νόημα και περιεχόμενο».

Τήν Κυριακή 13 Φεβρουαρίου, απ' τήν ομάδα των νέων ζευγαριών τής Κοινότητας του Άγιου Νικολάου, πού φέρουν τήν έπωνυμία «Άκύλλας και Πρίσκιλλα», οργανώθηκε μετά τή θ. Λειτουργία γιορτή επ' εύκαιρία τής παραδοσιακής πρωτοχρονιάς. Στή γιορτή μετά τό έθιμο του «Σεμπέ», προσφέρθηκε ή παραδοσιακή σούπα «τόκκουκ»

μέ άλλα κορεάτικα έδέσματα και άκολούθησαν παραδοσιακή μουσική, τραγούδια και τό γνωστό παιχνίδι τής πρωτοχρονιάς «γιούνορι», τό όποιο βοήθησε στην δημιουργία πολύ ζεστής και χαρούμενης άτμόσφαιρας.

Παρόμοιες εκδηλώσεις οργανώθηκαν και στις άλλες ένορίες τήν ήμέρα τής παραδοσιακής πρωτοχρονιάς ή τήν Κυριακή μετά απ' αυτήν.

ΗΜΕΡΙΔΑ ΝΕΩΝ ΚΑΙ ΕΝΗΛΙΚΩΝ

Ή 1η Μαρτίου στην Κορέα έχει καθιερωθεί από τό 1949 ως έθνική έορτή και γενική άργια για τόν εξής λόγo: τήν 1η Μαρτίου 1919 οί κατακτημένοι από τούς Ίάπωνες Κορεάτες βγήκαν στους δρόμους των μεγαλύτερων πόλεων μέ πρώτους τούς νέους ζητώντας τήν έλευθερία τους. Στή Σεούλ μπροστάρισα των διαδηλωτών ήταν μία νέα κοπέλα 17 έτών ή Γιού Κουάν Σούν. Οί Ίάπωνες στρατιώτες τήν συνέλαβαν και τήν βασάνισαν άγρια. Μετά τό τέλος του κινήματος, πού απέτυχε μέ αποτέλεσμα πολλές χιλιάδες Κορεατών νά σκοτωθούν ή νά τραυματισθούν στους δρόμους και άλλοι νά πεθάνουν μετά από άπάνθρωπα μαρτύρια στις φυλακές, ή Γιού Σούν καταδικάστηκε σέ εκτέλεση. Λόγω τής γενναιότητας μέ τήν όποία αντιμετώπισε τά βασανιστήρια και τό θάνατο, από τότε έγινε για τούς Κορεάτες σύμβολο τής έλευθερίας γι' αυτό τήν τιμούν ως ήρωίδα. Σύμφωνα μέ τούς πολιτικούς έπιστήμονες τό έπαναστατικό αυτό κίνημα, παρά τήν άποτυχία του, απέδωσε μακροπρόθεσμα καρπούς για τήν πολυπόθητη έλευθερία τής Κορέας πού υπογράφηκε τελικά στις 15 Αυγούστου του 1945.

Έκμεταλλευόμενοι τή γενική άργια τής έθνικής αυτής γιορτής οργανώθηκε στό ιεραποστολικό Κέντρο τής Σεούλ ήμερίδα νέων και ένηλικών. Κατ' αυτήν πραγματοποιήθηκαν δύο εισηγήσεις από τούς ιερείς μας π. Άμβρόσιο Ζωγράφo και π. Άλέξανδρο Χάν μέ θέμα «Ή πνευματική ζωή στην Όρθόδοξη Έκκλησία» ή πρώτη και «Πνευματική ζωή και θ. Λειτουργία» ή δεύτερη. Μετά τίς ενδιαφέρουσες εισηγήσεις έπακολούθησε κοινό γεύμα και μετά απ' αυτό τρίωρη συζήτηση στην όποία

Από τήν ήμερίδα νέων και ένηλικών.

συμμετείχαν και οί άλλοι παρευρισκόμενοι ιερείς π. Δανιήλ Νά και π. Παύλος Κουόν. Και ήταν πραγματικά πολύ συγκινητικό και συνάμα έλπιδοφόρο γεγονός για τό μέλλον τής έν Κορέα Έκκλησίας νά βλέπεις τούς Κορεάτες κληρικούς και πιστούς νά συζητούν μέ πνεύμα μαθητείας επί τρεις συνεχείς ώρες για πολλά θέματα πνευματικής και λειτουργικής ζωής τής Έκκλησίας μας.

Άθανασία Κοντογιαννακοπούλου

Τό παραδοσιακό παιχνίδι «γιούνορι».

Ίεραποστολική περιοδεία στο Μπουηλαουάγιο

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε κ. Γεώργιος
μέ τους πιστούς της ένορίας του αγίου Αύγουστίνου.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε κ. Γεώργιος μέ την εύλογία του Μακ. Πατριάρχη Άλεξανδρείας κ. Θεοδώρου Β΄, τό Σάββατο 8 Ίανουαρίου μετέβη στο Μπουηλαουάγιο, δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας.

Στήν είσοδο του ιεροῦ ναοῦ αγίου Αύγουστίνου τόν ὑποδέχτηκαν θερμά ὁ Ἀφρικανός ιερέας π. Ραφαήλ, τά μέλη της ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καί πλήθος Ἀφρικανῶν πιστῶν. Ἀκολούθησε δέση ἐντός του ναοῦ ἐνῶ ἔψηλνε στήν τοπική διάλεκτο ἡ χορωδία. Ὁ π. Ραφαήλ ἐκ μέρους του ἐκκλησιασματος καλωσόρισε τόν νέο Μητροπολίτη καί του εὐχήθηκε ὑγεία καί ἔτη πολλὰ καί ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στήν εὐαγγελική περικοπή της ἡμέρας ἐξέφρασε τήν χαρά του πού βρισκόταν ἀνάμεσα στους ἰθαγενεῖς ἀδελφούς του πού ἀγωνίζονται καθημερινά γιά τήν πνευματική τους πρόοδο ἀλλά καί γιά νά ἐξασφαλίσουν τά πρὸς τό ζῆν, σέ μιά ἐποχή πού ἡ χώρα μαστίζεται ἀπό τήν φτώχεια καί τό AIDS. Στήν συνέχεια ὁ Μητροπολίτης διένειμε σέ ὄλους τούς πιστούς εἰκόνες της

Παναγίας καί μικροῦς ἐπιστήθιους σταυρούς καί στά παιδιά μολύβια καί γλυκά.

Ἀκολούθησε συνάντηση μέ τά μέλη της ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς στό προαύλιο του ναοῦ, ὅπου συζητήθηκαν θέματα πού ἀπασχολοῦν τούς ἐνορίτες. Ἐν ὄψει της σχολικῆς χρονιάς πού στή Ζιμπάμπουε ἀρχίζει στά μέσα Ίανουαρίου (ἀμέσως μετά τίς θερινές διακοπές πού ξεκίνησαν τόν περασμένο Νοέμβριο) ὁ Σεβασμιώτατος ὑποσχέθηκε τήν ἀμεση κάλυ-

ψη τῶν σχολικῶν διδασκτρων γιά ἓνα τρίμηνο γιά 45 μαθητές του δημοτικοῦ καί του γυμνασίου καί, ἀφοῦ ἐξασφαλίσουν τά ἀπαραίτητα κονδύλια, νά προχωρήσει στήν ἀνέγερση πνευματικοῦ κέντρου μέ αἴθουσα ἐκμάθησης χρήσεως ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν καί ραδιοτηλεφωνίας, πρόγραμμα πού σχεδιάζει νά ξεκινήσει ὁ τότε Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε καί νῦν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος Β΄.

Συζητήθηκε ἐπίσης καί ἡ δυνατότητα ἀνεγέρσεως Ὁρθόδοξου νηπιαγωγείου καί τά μέλη της ἐπιτροπῆς ἀνέλαβαν τήν ὑποχρέωση νά ἐξετάσουν κατά πόσον οἱ τοπικές ἀρχές προτίθενται νά προσφέρουν οἰκόπεδο στό ὁποῖο νά ἀνεγερθεῖ ἀρχικά νηπιαγωγεῖο καί στήν συνέχεια δημοτικό σχολεῖο ἔτσι ὥστε τά παιδιά νά ἐκπαιδεύονται σέ Ὁρθόδοξο περιβάλλον.

Τέλος ὁ Μητροπολίτης ἐξέφρασε γιά μιά ἀκόμη φορά τήν χαρά του γιά τήν πρόοδο της ἐνορίας του αγίου Αύγουστίνου καί ὑποσχέθηκε πώς θά σταθεῖ δίπλα στό πλευρό τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν του, ἐνῶ πρὶν ἀναχωρήσει οἱ πιστοί τραγούδησαν καί χόρεψαν τοπικά τραγούδια καί χορούς.

Ἀπό τό Γραφεῖο της Ίερῆς
Μητροπόλεως Ζιμπάμπουε

«... Ἀκολούθησε συνάντηση μέ τά μέλη της ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς στό προαύλιο του ναοῦ».

Στό δρόμο, μέσα από τό δάσος, πρὸς τό χωριό Ankyane.

Τό Μεγάλο Σχολεῖο

Τό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Γκάνας συνεχίζεται.

Εἶναι ἓνα ἔργο δύσκολο, γιατί οἱ ἀνάγκες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι πολλῆς καί ποικίλης.

Οἱ συνθήκες κάτω ἀπό τίς ὁποῖες ἐργάζεται ἓνας ἱεραπόστολος, κι αὐτό τό γνωρίζουν καλῶς ὅσοι ἔχουν λάβει πείραν μιᾶς τέτοιας ἐμπειρίας, εἶναι ἔξω καί πέρα ἀπό κάθε λογική, αὐτή τουλάχιστον πού διαθέτει καί βιώνει ἓνας κληρικός ἢ λαϊκός τοῦ λεγόμενου πολιτισμένου σύγχρονου κόσμου.

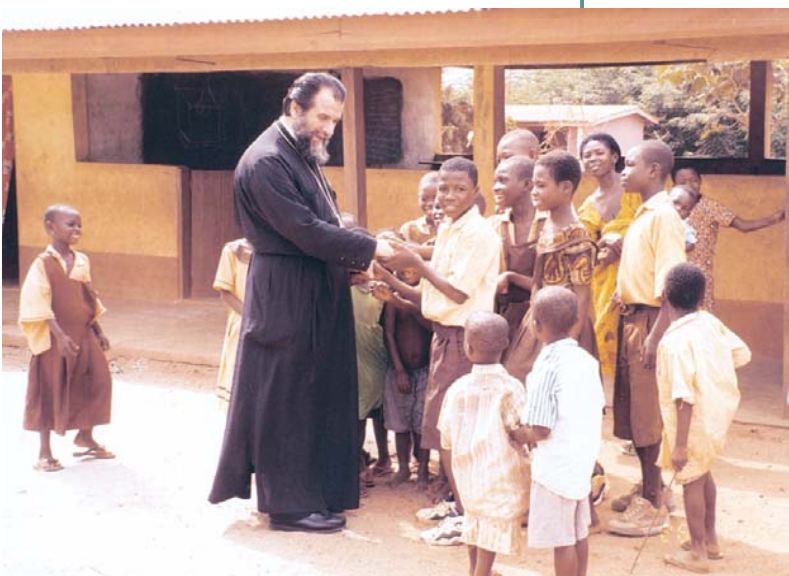
Κι ἂν, πρὶν ἀρχίσεις τοῦτο τό ἔργο, δέν ἀποβάλλεις τόν τρόπο καί τίς συνθήκες αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, ἴσως κινδυνεύεις νά παρεξηγηθεῖς ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἑνός ἄλλου κόσμου, τοῦ τρίτου, πού ἐμεῖς οἱ πολιτισμένοι καί καλοβουλευμένοι τόν ὀνομάσαμε ἔτσι καί τοὺς ἀνθρώπους του «παιδιά ἑνός κατώτερου Θεοῦ...».

Σ' αὐτά «τά παιδιά ἑνός κατώτερου Θεοῦ» καλεῖται ὁ κάθε ἓνας μας νά προσφέρει τήν ἐλπίδα, τήν ἀλήθεια καί τήν ζωὴ ἑνός ἄλλου Θεοῦ, τοῦ Ἀληθινοῦ καί νά τοὺς δείξει ἔμπρακτα καί πειστικά ὅτι ἔχει καί γι' αὐτοὺς Ἐκεῖνος, ὅπως γιά ὅλους ἐμᾶς τοὺς ὑπολοίπους.

Ἀντιλαμβάνεται ὅμως σιγά-σιγά ὅτι αὐτοὶ οἱ τόσο ταλαιπωρημένοι ἄνθρωποι, πού γιά μᾶς δυστυχῶς εἶναι καταδικασμένοι νά ζοῦν σ' αὐτόν τόν τρίτο κόσμο δέν ἔχουν κανένα παράπονο, δέν αισθάνονται κανένα μειονέκτημα, δέν μεμψιμοιροῦν καί μέμφονται κανέναν, οὔτε κι αὐτήν τήν καταραμένη φτώχεια τους, μὰ ἀπολαμβάνουν τή ζωὴ μέ ἀξιοπρέπεια.

Τότε διδάσκεται. Καί διδάσκεται γερά.

Ἄκους νά ἴενε καί παίρνεις καθημερινά μαθήματα, δέν ἔχουμε χρήματα γιά νά στείλουμε τά παιδιά στό σχολεῖο, δέν ἔχουμε χρήματα γιά νά ζήσουμε ἀνθρώπινα, δέν ἔχουμε χρήματα γιά νά γιαιτρευτοῦμε, ἔχει ὁ Θεός!

Τά παιδιά τοῦ σχολεῖου στό Ankropang ὑποδέχονται τόν Ἐπίσκοπό τους.

Κι αὐτοὶ πού ἔχουν καί δέν θέλουν νά μᾶς βοηθήσουν ἢ μᾶς κρατοῦν σ' αὐτή τήν κατάσταση δέν πειράζει, γιά μᾶς ἔχει ὁ Θεός!

Καί ἔχει ὁ Θεός, ἀγαπητέ ἀναγνώστη, γιατί ἔχει ἡ καρδιά τους ἐλπίδα, γιατί ἔχει ἡ ψυχὴ τους πίστη, γιατί ἔχουν μέσα τους ἀγάπη.

Ὅλα αὐτά τά βλέπεις στό πρόσωπό τους νά καθρεφτίζονται, τά βλέπεις στό ἄθωο καί ἀφοπλιστικό χαμόγελό τους, πού βγαίνει μέσα ἀπ' τήν δυστυχία τῆς ζωῆς καί τήν κάνει ὡραία. Γιατί εἶναι ὡραία ἡ ζωὴ ἀφοῦ εἶναι δῶρο Θεοῦ.

Μέ αὐτά τά πρῶτα μαθήματα ἀξιοπρέπειας καί πίστεως ξεκίνησα τήν πορεία τῆς διακονίας μου καί τῆς σπουδῆς μου στό μεγάλο σχολεῖο τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς.

Δέν σᾶς κρύβω ὅτι καθημερινά διδάσκομαι κι ὅταν ἀκόμα δυσκολεύομαι νά πῶ ὄχι μπροστά στόν πόνο τῆς ἀνάγκης, διδάσκομαι καί ἐλέγχομαι περισσότερο. Πρῶτα ἀπό Ἐκεῖνον κι ὕστερα ἀπό τά παιδιά του, ὅλους αὐτούς γιά τοὺς ὁποίους καλοῦμαι νά θυσιασθῶ μέχρι τέλους.

Διδάσκομαι ὅτι πρέπει νά ἐλπίζω κι ὅταν δέν ἔχω νά δώσω καί νά δίνω ὅταν δέν ἔχω νά ζήσω.

Πολλῆς φορές εἶπα μέχρι τώρα στόν Ἰησοῦ, Κύριε βοήθει μοι. Καί ἡ βοήθεια ἔρχεται ἀπό ἐκεῖ πού κανείς δέν τό περιμένει, πολλῶν δέ μᾶλλον ἐγώ πού δέν ἔχω πείραν γνωριμιῶν γιά νά ἐλπίζω σέ μιά στήριξη.

Τότε, ἀτενίζοντας πάλη Ἐκεῖνον κατάματα γιά νά πῶ τό εὐχαριστώ, Τόν ἀκούω νά μοῦ ἰεῖ, «ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας;»

Ἀγαπητέ ἀναγνώστη, χαράζοντας αὐτές τίς σκέψεις μου στό χαρτί ἐπιθυμῶ νά σέ βάλω μέσα στόν χώρο ὅπου ἓνας ἱεραπόστολος κινεῖται, διδάσκει καί διδάσκεται.

Στόν χώρο ζωῆς, σκέψης καί ἐμπειριῶν.

Ἴσως κάτι τέτοιο νά ἔχει ξαναγίνει καί πιό γλαφυρά κάλλιο συγγραφέων ὀξυγράφων, νά ἔχουν περιγράψει ἐμπειρίες ἀνεπανάληπτες.

Αὐτές κι ἐγώ τίς ἐμπειρίες διάβαζα κάποτε, στά νεανικά μου χρόνια καί πάντα προσευχόμενον στόν Κύριο νά μέ ἀξιώσει νά διακονήσω αὐτό τό ἔργο τό ἱεραποστολικό τῆς Ἐκκλησίας μας. Δοξασμένο τό ὄνομά Του!

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Γκάνας κ. Δαμασκηνός, μέ τοὺς ἐνορίτες τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ankyane.

Προσευχήσου γιά τόν λαό τοῦ Θεοῦ σ' αὐτή τήν περιοχή τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς.

Προσευχήσου γιά τοὺς κληρικούς της πού δίνουν τήν μαρτυρία τους καθημερινά καί κάτω ἀπό πολύ δύσκολες συνθήκες.

Προσευχήσου καί γιά μένα τόν ἐλάχιστο.

+ Ὁ Γκ. Δ.

Κατήχηση στόν ἱερό ναό Ἀποστόλου Παύλου στό Πέκι, κοντά στή λίμνη Βόλτα.

Υπάρχει μεγάλη ανακούφιση και ικανοποίηση στην Ιεραποστολική Έπισκοπή Μπουκόμπας, λόγω της αγοράς 100 νέων ποδηλάτων για την Ιεραποστολή. Τα ποδήλατα αυτά προορίζονται για τους ιερείς και τους κατηχητές. Αυτοί στέκονται δίπλα στον Επίσκοπο σ' όλη την Ιεραποστολική προσπάθεια και πρέπει να έχουν τον απαραίτητο εφοδιασμό για Ιεραποστολική δράση. Η Έπισκοπή Μπουκόμπας τώρα έχει 29 κληρικούς, δηλαδή 27 ιερείς και 2 διακόνους. Επίσης έχει 152 κατηχητές. Δυστυχώς οι κληρικοί, όπως επίσης και οι κατηχητές, τελευταία, ουσιαστικά δεν είχαν μεταφορικό μέσο. Άλλοι μόνον είχαν παλιά ποδήλατα και άλλοι δεν είχαν καθόλου. Αυτή η κατάσταση δημιουργούσε πονοκεφάλους στον Επίσκοπο. Μετά την αγορά όμως των ποδηλάτων τα πάντα άλλαξαν.

Είναι γεγονός ότι υπάρχει μεγάλη αναζήτηση για την Όρθοδοξία στην Έπισκοπή Μπουκόμπας. Οι Άφρικανοί γνωρίζουν πια ότι η Εκκλησία του Χριστού είναι η Όρθόδοξη Εκκλησία. Αυτή είναι η κιβωτός της χάριτος και της σωτηρίας. Από την πλευρά τους οι Ιεραπόστολοι θέλουν και ποθούν να έχουν μια μεγάλη και δυναμική Όρθόδοξη τοπική Εκκλησία, που με φώτιση και αγιασμό θά φέρει τους

Άφρικανούς σε ουσιαστική κοινωνία με τον αληθινό Θεό, δηλαδή στη θέωση. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει εάν οι Ιεραπόστολοι δεν τρέχουν. Τό τρέξιμο εδώ, με τις οικονομικές δυνατότητες που υπάρχουν, γίνεται με την χρήση ποδηλάτων ώστε να εντείνεται η Ιεραποστολική δράση.

Οι νεοφώτιστοι μας εδώ δεν έχουν βάθος της Όρθοδοξης αλήθειας. Είναι ανάγκη λοιπόν να έχουν πνευματική καλλιέργεια για πρόοδο. Με κατήχηση, μυστηριακή ζωή, λειτουργικό βίωμα, καθώς και έργα αγάπης, η Εκκλησία μας δίνει στους Άφρικανούς τον πλοῦτο της. Είναι αλήθεια ότι οι νεοφώτιστοι σιγά σιγά γνωρίζουν τον αληθινό Θεό και τον Πατρεύουν. Δημιουργείται καθημερινά τό Όρθόδοξο εκκλησιαστικό φρόνημα. Δηλαδή μεταμορφώνονται. Γίνονται ελεύθεροι και αξιοποιούν όλες τις δυνατότητες που υπάρχουν για να εκφράσουν ότι είναι όντως δημιουργήματα του Θεού, λογικά όντα. Στην έν Χριστώ ζωή τους άντλούν τή δύναμη τους από τό Άγιο Πνεῦμα. Μέ άλλα λόγια χαρά και ειρήνη. Τί ώραία να έχουμε ποδήλατα για να σκορπίζουμε χαρά και ειρήνη στους Άφρικανούς με την Ιεραποστολή!

Έκ του Γραφείου της Έπισκοπής Μπουκόμπας

Ποδήλατα για τήν Ιεραποστολή.

ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΟΣ από τό Καμερούν ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Άλεξανδρείας κ. Θεόδωρος Β΄ έφθασε τά ξημερώματα της 26ης Ιανουαρίου στην Κένυα.

Τόν Μακαριώτατο υποδέχθηκε στό αεροδρόμιο ό Σεβ. Μητροπολίτης Κένυας κ. Μακάριος και ύπηρεσιακοί παράγοντες της έλληνικής και αιγυπτιακής Πρεσβείας.

Ύρω στό μεσημέρι ο Μακαριώτατος επισκέφθηκε τόν καθεδρικό ναό των άγιων Άναργύρων όπου τόν υποδέχθηκε ο προϊστάμενος του ναού, άρχιμ. Ίννοκέντιος με έκπροσώπους κληρικούς και λαϊκούς των 16 επισκοπικών περιφερειών.

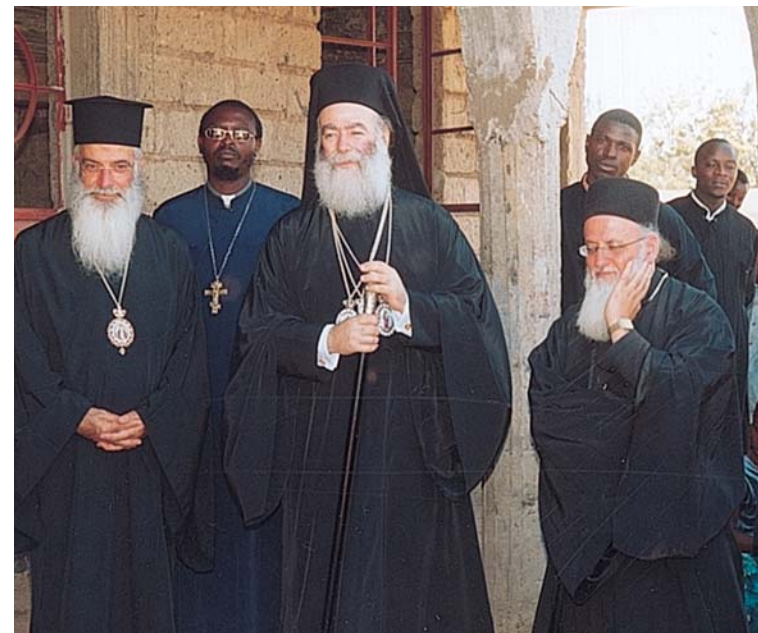
Τόν Μακαριώτατο καλωσόρισε ο Σεβ. Μητροπολίτης κ. Μακάριος με θερμούς λόγους και παρουσίασε καθένα από τους παρευρισκομένους τονίζοντας τή σημασία της παρουσίας του Προκαθημένου της Άλεξανδρινής Εκκλησίας σε μία περίοδο ένότητας και ήρεμίας στους κόλπους της τοπικής Εκκλησίας.

Ό Μακαριώτατος εξέφρασε τή ευάρεσκειά του προς τόν έπίσκοπο και τους ιερείς της Μητροπόλεως Κένυας και θυμήθηκε τή πρώτη επίσκεψή του με τόν μακαριστό Πατριάρχη Παρθένιο, κάνοντας ιδιαίτερη αναφορά στις επισκέψεις του στις απομακρυσμένες περιοχές και στις συναντήσεις τους με τους ιερείς και τόν πιστό λαό του Θεού. Ύποσχέθηκε δέ ότι θά είναι πάντα δίπλα τους πατέρας και αδελφός τους κι ότι θά προσπαθήσει να συμπαρασταθεί στα προβλήματά τους.

Έκ μέρους των ιερέων άπάντησε ο π. Σιλουανός Μουάγκι, Γενικός Άρχιερατικός της Μητροπόλεως και εξέφρασε τή χαρά όλων για τήν επίσκεψη – έστω και άνεπίσημη – του Πατριάρχη.

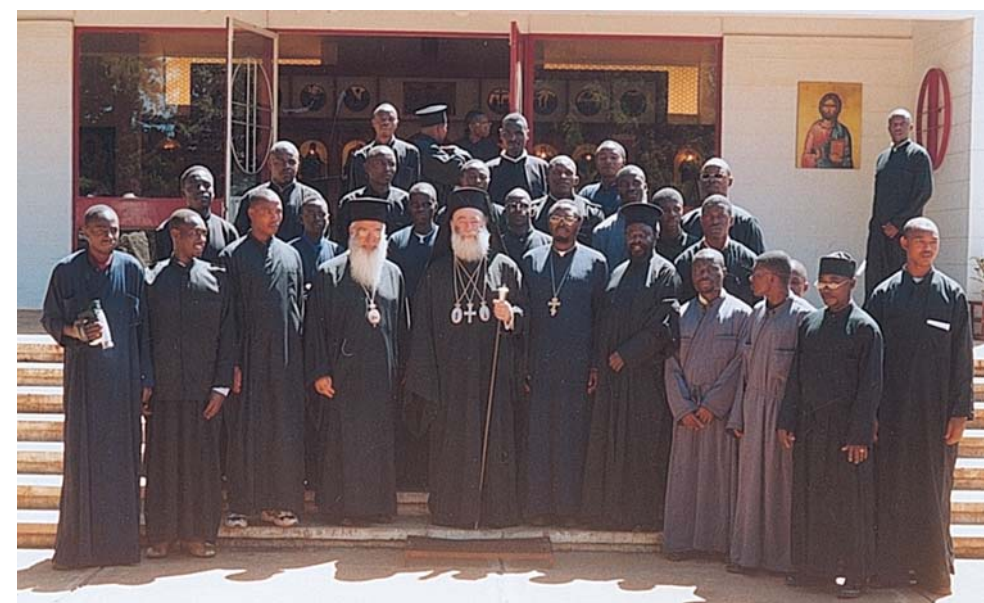
Άργά τό απόγευμα ο Μακαριώτατος άνεχώρησε επιστρέφοντας στό κέντρο του Πατριαρχείου στην Άλεξάνδρεια.

Άπό τήν Ίερά Μητρόπολη Κένυας

Ό Πατριάρχης Άλεξανδρείας στην Κένυα.

Ό Μακ. Πατριάρχης Άλεξανδρείας με τόν Σεβ. Μητροπολίτη Κένυας και τους σπουδαστές της Πατριαρχικής Σχολής.

‘Ο χαρακτήρας τῆς Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς στό σύγχρονο κόσμο*

Τό θέμα τῆς ιεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔπαυσε ποτέ νά ἀπασχολεῖ τή θεολογία, ἐπειδή ἀποτελεῖ ἕνα ζωτικό θέμα – βασική ἐντολή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητές του. Μόνο ἕνας κακῆς πίστεως ἄνθρωπος δέν θά ἦταν σέ θέση νά δεχτεῖ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ιεραποστολῆς. Ἡ λέξη αὐτή ὅμως εἶναι φορτισμένη μέ τόσο πολλῆς ἔννοιας, τρόπους κατανόησης τῆς οὐσίας πού ἐμπεριέχει καί πρακτικές, ὥστε χρειάζεται νά μιλήμε ὄχι γιὰ ἕνα, ἀλλὰ γιὰ πολλὰ ἐξάμνηνα στό εἰδικό μάθημα πάνω σ’ αὐτά, χωρὶς νά εἶναι βέβαιο ὅτι μπορεῖ νά καταλήξουμε σέ ὀριστικά συμπεράσματα.

Ἐπέλεξα νά προσφέρω κάποιες σκέψεις πάνω στό θέμα τοῦ χαρακτήρα πού θά ἔπρεπε νά παρουσιάζει ἡ Ὁρθόδοξη ιεραποστολή στό σύγχρονο κόσμο, γιὰ νά ἀποτελέσουν μιὰ ἀφορμὴ ἀφύπνισης καί σέ ὄλους μας πού καλοῦμαστε νά ἐργασθοῦμε μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ὡς στελέχη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ δυσκολία προσέγγισης τοῦ θέματος τῆς ιεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς γενεσιουργοὺς αἰτίες, οἱ ὁποῖες - ὄχι χωρὶς ἐπιφυλάξεις - ἀνάγκασαν στή μελέτη της σέ ἕνα ξεχωριστό ἐπιστημονικό κλάδο στίς Θεολογικές Σχολές. Ἐτσι ἡ ιεραποστολική μετατόπιση σέ ἐπιστημονικό κλάδο, ὁ ὁποῖος στή Δύση καλλιιεργήθηκε ἰδιαίτερα, ἐφ’ ὅσον ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνακάλυψης τῶν νέων χωρῶν καί τῆς ἀποικιοκρατίας συγκεντρώθηκε ἕνα πλούσιο ὑλικό ἐμπειρίας, τὸ ὁποῖο συμπλήρωνε τὴ θεολογικὴ ἀνάπτυξη πάνω στό θέμα αὐτό. Ἰσχύει αὐτὸ στά δεδομένα τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης; Δέν θά μπορούσαμε νά τὸ ἀρνηθοῦμε, ἂν σκεφτοῦμε ὅτι σήμερα εἶναι ἀναγκαῖο νά ὑπάρξει μιὰ ἄρτια θεολογικὴ ἱστορική, ἐθνολογική, κοινωνιολογική, ψυχολογικὴ κάλυψη τῆς ὑπόθεσης τῆς ιεραποστολῆς. Ἡ ἐπιστημονικὴ κατάρτιση τοῦ ιεραποστολῆου εἶναι πιά ἀναγκαῖα, ἐφ’ ὅσον οἱ τόποι τῆς ιεραποστολῆς, δηλαδή ὁ κόσμος ὅλος, ὁ ἀλλοτριωμένος καί ὁ μὴ ἀλλοτριωμένος, ἀπαιτοῦν ἰκανὴ γνῶση τῆς

πραγματικότητας: 1. τὴν παρουσία τοῦ ὀργανωμένου κράτους, 2. τὴν δυσπιστία τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στοὺς χριστιανούς, 3. τὴν παρανόηση τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καί τοῦ ρόλου τῆς Ἐκκλησίας, 4. τὴν διαρκῶς αὐξανόμενη ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας, 5. τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, εἴτε ζεῖ σέ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πολιτιστικά περιβάλλοντα, εἴτε σέ τριτοκοσμικὲς κοινωνίες.

Μιὰ Ὁρθόδοξη θεώρηση τῆς ιεραποστολῆς δέν θά μπορούσε νά δεχτεῖ ὅτι καί μόνο ἡ ἀκαδημαϊκὴ ἐπένδυση τῆς ιεραποστολῆς εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νά δικαιολογήσει τὸν λόγον ὑπαρξῆς της καί νά τὴν ἐφοδιάσει μέ στοιχεῖα ἰκανά, ὥστε νά φέρει εἰς πέρας τὴν ἀποστολή της.

Πρέπει λοιπὸν στή συνέχεια νά δοῦμε ποιὲς ἄλλες προτεραιότητες βάζει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἢ θά ἔπρεπε νά βάζει, γιὰ νά παραμένει ἡ ἐντολή τῆς ιεραποστολῆς σήμερα ζωντανή καί καρποφόρα.

Οἱ προτεραιότητες

1. *Συνεχὴς σάρκωση τοῦ αἰώνιου μηνύματος τῆς θεολογίας.* Μέ αὐτὸ ἐννοοῦμε ὅτι ὅσο καθημερινά ἡ θεολογία θά ἐκφράζεται πραγματικά, δηλαδή ὡς προσευχὴ καί διακονία, τόσο καί ἡ ιεραποστολή θά στηρίζεται καί θά βρίσκει λόγον ὑπάρξεως. Ἡ θεολογία εἶναι διακονία καί μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως μέσα ἀπὸ τὴν εὐχαριστιακὴ ἐκφρασή της. Κάθε φορά πού οἱ Ὁρθόδοξοι ιεραποστολῆοι ἐγκαθίστανται σέ ἕνα καινούργιο σημεῖο τοῦ πλανήτη, στήνουν ἕνα θυσιαστήριον καί μετὰ μιὰ αἴθουσα διδασκαλίας. Τό δοξαστικὸ τοῦ ὄρθρου τῆς Μ. Πέμπτης ἐκφράζει μέ τὸν καλύτερο τρόπο τὸ πνεῦμα τῆς διακονίας τῶν μαθητῶν, μέ τὸ ὁποῖο καλοῦνται ἀπὸ τὸ Χριστὸ νά θεολογήσουν ζώντας τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας:

«Μυσταγωγῶν σου, Κύριε, τοὺς μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων. Ὡ φίλοι, ὁράτε, μηδεὶς ὑμᾶς χωρίσει μου φόβος. Εἰ γὰρ πάσχω, ἀλλ’ ὑπὲρ τοῦ κόσμου. Μὴ οὖν σκανδαλίξεσθε ἐν ἐμοί, οὐ γὰρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καί δοῦναι τὴν ψυχὴν μου λύτρον ὑπὲρ τοῦ κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμεῖσθε. Ὁ θέλων πρῶτος

εἶναι, ἔστω ἔσχατος. Ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος. Μείνате ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε. Ἐγὼ γὰρ εἰμι τῆς ζωῆς ἡ ἄμπελος».

2. *Ἐλευθερία ἀπὸ ἐθνικισμοῦ καί ιδιοτελείας.* Ἐνας ἐργάτης τῆς θεολογίας καί τῆς Ἐκκλησίας δέν μπορεῖ νά δεσμευτεῖται ἀπὸ ἰδεολογίες καί ὑπερβολικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν τόπον πού τὸν γέννησε. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μέ αὐτὸ πού συμβαίνει στοὺς μοναχοὺς. Οἱ μοναχοὶ πρέπει νά παραμείνουν μακριὰ ἀπὸ τὴ σκέψη τῆς οἰκογένειάς τους. Ἐξακολληθοῦν νά τὴν ἀγαποῦν, ἀλλὰ παραμείνουν ἀδέσμευτοι ἀπὸ κάθε ἐπιρροή της. Τό ἴδιο καί ἕνα νέο ζευγάρι. Κάθε ἀναφορά καί δέσμευση τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του διαλύει ἀργὰ καί σταθερὰ τὴ σχέση τοῦ ζευγαριοῦ. Ἐάν κάνοντας ιεραποστολή ἔχεις τὸ νοῦ σου στήν πατρίδα σου καί μεταφέρεις τίς συνήθειες τῆς πατρίδας σου, τότε ἐργάζεσαι γιὰ ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ αὐτὸν πού κήρυξε ὁ Χριστός. Ὁ π. Ἀθ. Σμέμαν μᾶς δίνει ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον καί διαφωτιστικὸ σχόλιο:

«Δέν εἶναι προφανές τὸ γεγονός ὅτι γιὰ τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ὁρθόδοξων, εἴτε ὡς ἀτόμων εἴτε ὡς Ἐκκλησιῶν, ἡ λέξη «Ὁρθόδοξος» παραμένει ἄνευ οὐσιαστικῆς σημασίας καί ἔννοια ἀφηρημένη, ἐκτὸς ἂν τῆς δοθεῖ ὑπόσταση ἀπὸ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ἂν καί ἐπίσημα ἀνήκουν στίς κατηγορίες τοῦ «κόσμου», παρ’ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδιαχώριστα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία πού ἔχει ἕνας Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς γιὰ τὴν Ἐκκλησία καί μάλιστα τὴν ἐκφράζουν στήν πραγματικότητα. Ἐλληνας, Ρώσος, Σέρβος... Αὐτὰ τὰ ἐπίθετα, στήν ἐκκλησιαστικὴ τους χρῆση, ὑπερβαίνουν τὸν ἀπλὸ ἐθνικισμό, καθὼς κατανοοῦνται ὡς φυσικὲς προσκολλησεις καί ἀφοροῦν τὴ μοῖρα ἐνὸς ἔθνους, μιᾶς χώρας, ἐνὸς πολιτισμοῦ. Ἐάν ἡ Ὁρθόδοξη διασπορά ἔχει εὐγλωττα ἀποδείξει κάτι, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό: Οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀκόμα κι ἂν ἠθελήμενα ἐγκατέλειψαν τὴν «Ὁρθόδοξη» χώρα τους, ἀκόμα κι ἂν ξεχνοῦν τὴ μητρικὴ τους γλῶσσα καί ταυτίζονται ἐξ ὀλοκλήρου μέ τὴ ζωὴ καί τὸν πολιτισμὸ ἐνὸς ἄλλου ἔθνους, βρίσκουν φυσικὸ καί θεμιτὸ ἢ «Ὁρθοδοξία» τους νά παραμείνει ἐλληνικὴ, ρωσικὴ, σερβικὴ κ.λπ. Αὐτὸ λοιπὸν συμβαίνει ὄχι ἐπει-

* Τό κείμενο αὐτὸ εἶναι μιὰ εἰσήγηση πρὸς τοὺς φοιτητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

δὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ πεμπουσία τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» (καί ὄχι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας), ἢ τοῦ «Ρωσισμοῦ» (καί ὄχι τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδοξίας), τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴ μόνη «παρουσία», τὸ μοναδικὸ σύμβολο στὸ «σύγχρονο κόσμος», τὴν ὁποία ἀγαποῦν μὲ Ὁρθόδοξη συνείδηση καί ἀποτελεῖ τὸ θησαυρὸ τῆς καρδιάς τους» (A. Schmemman, Church, World, Mission, N.York 1979, σ. 70).

Ἡ ἰδιότης ἀγγίζει τὰ ὅρια – ἂν δὲν εἶναι στήν πραγματικότητα – ἐνὸς ψυχολογικοῦ προβλήματος. Στὴν περίπτωση αὐτὴ κάθε ἱεραποστολικὴ προσπάθεια εἶναι ἀπὸ τὴ ρίζα της καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία.

3. *Κάθε ἀνθρώπινη ἀνάγκη νὰ γίνετα ἀντικείμενο τῆς εὐθύνης καί τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας.*

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία βλέπει τὸν καθόλου ἄνθρωπο καί ὄχι ἓνα μέρος ἀπὸ αὐτόν. Δὲν ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴν ψυχὴ ἀλλὰ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος. Κάθε ἀνάγκη ἰσοπύνη, εἴτε ψυχικὴ, εἴτε ὑλική, ἰδιαίτερα στὸν χώρο τῆς ἱεραποστολῆς, εἶναι ἓνα σημεῖο αὐξημένης εὐθύνης ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εὐθύνη της συνίσταται στὸ νὰ ἀναζητᾷ καθημερινὰ νέους τρόπους, θεολογικὰ κατοχυρωμένους, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ μπορεῖ νὰ ἀποδεικνύει αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ἓνας σύγχρονος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ Λίβανο, ὁ Μητροπολίτης Γεώργιος Khodr, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ καρδιά τοῦ κόσμου ἀκόμα καί ἂν ὁ κόσμος δὲν προσέχει (δὲν λαμβάνει ὑπόψη) τὴν καρδιά του». Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, μὲ μιά σωρεία προβλημάτων πού τοῦ ἐπεσώρευσε ἡ ἐκκοσμίκευση ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν λόγον καί τὴν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Olivier Clement μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι «σὲ μιά μοντέρνα καί ἐκκοσμηκευμένη κοινωνία, ἡ Ἐκκλησία – ἢ μᾶλλον (στὴ Δύση) οἱ ἐκκλησίες – ἔχουν τὴ δική τους θέση, ἂν μποροῦν νὰ τὴ βροῦν. Δὲν εἶναι μιά θέση κυριαρχίας. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι μιά περιθωριοποιημένη θέση (μιά θέση στὶς παρυφές), ἓνα γκέτο τοῦ φόβου καί τῆς ἔπαρσης, τὸ ὁποῖο στέκεται ἀμέτοχο μπροστὰ στὸν πολιτισμὸ

καί τὴν κοινωνικὴ ζωὴ. Ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἐκκλησίες πρέπει νὰ αὐτοπροσανατολιστοῦν χωρὶς φόβον ἢ ἔπαρση, ἔτσι ὥστε νὰ ἔρθουν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ αὐτὴ τὴν κοινωνία, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἡ κοινωνία χρειάζεται πρόσωπα μὲ πίστη». (Olivier Clement, Witnessing in a secularized society, στὸ Your will be done. Orthodoxy in mission, ἐκδ. Τέριος, Κατερίνη - Γενεῦν 1989, σ. 135).

4. *Ἐπέμβαση τῶν κατηγοριῶν τῆς σκέψεως καί ἐκφράσεως τοῦ παρελθόντος.*

Ἄν οἱ πρῶτοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στὸν 2ο καί 3ο αἰ. προσπάθησαν νὰ προσαρμόσουν τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ στὸν τρόπο σκέψεως τῆς ἐποχῆς τους πόσο μᾶλλον σήμερα εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ ἐκφραστοῦμε μὲ ἓνα νέο τρόπο σκέψεως πού νὰ μπορεῖ νὰ μιλήσει στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Τὸ προσπαθοῦμε, χωρὶς πάντοτε νὰ τὸ καταφέρνουμε, ἐπειδὴ ἔχουμε τὸ φόβον μήπως καί ξεπεράσουμε κάποια ὅρια, τὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας. Πολλές φορές μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μένουμε προσκολλημένοι στὸ παρελθόν.

5. *Ἀνακάλυψη τῆς γλώσσας ἐπικοινωνίας μὲ τὸ σύγχρονο κόσμον μὲ ἰδιαίτερη γνώση τῆς διαφορᾶς καί τῆς ἑτερότητας.*

Αὐτὸ τὸ στοιχεῖο εἶναι στενὰ συνδεδεμένο μὲ τὸ προηγούμενον. Ἄντὶ ἀλλοῦ σχολίου ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ σταχυολογήσω ἀπὸ τὴ σκέψη ἐνὸς μεγάλου καί πολὺ γνωστοῦ στοὺς εἰδήμονες γερμανοῦ προτεστάντη θεολόγου, ἐκπροσώπου τῆς συστηματικῆς θεολογίας, τοῦ Wolfhart Pannenberg. Σὲ ἓνα σημαντικό ἄρθρον του γράφει σχετικὰ:

«Σὲ διάλογο μὲ ἀνθρώπους ἀπὸ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις, ὅπως καί στὴ δική του θεολογία ὁ Χριστιανὸς θὰ μπορέσει νὰ ἀναγνωρίσει τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού ἀκολουθοῦν ἄλλους τρόπους θρησκευτικότητας. Ὁ Χριστιανὸς μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀναγνωρίσει τὸ ἔργο τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ τους καί στὴν ἐξέλιξη τῆς δικῆς τους παράδοσης. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ἀπαραίτητα ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν ἀπὸ τὴ δική τους μεριά. Ἄν μπορέσουν, τότε θὰ ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα νὰ βαφτιστοῦν. Ἄπο

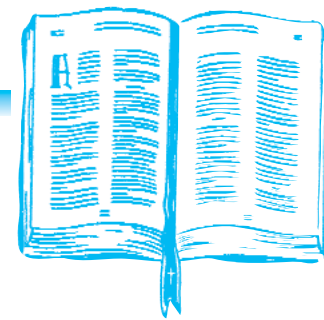
τὴ στιγμή πού αὐτὸ δὲν συμβαίνει, ἡ κατάσταση τοῦ θρησκευτικοῦ διαλόγου, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ὀπτικὴ γωνία τοῦ Χριστιανοῦ, παραμένει κατὰ τὸ ἀσαφές. Ὅταν ἓνας Ἰνδουιστὴς ἢ ἓνας Σίχχ προσεύχεται στὸ Θεόν, πῶς μποροῦμε νὰ γνωρίζουμε ὅτι ἡ πρόθεσή του εἶναι νὰ προσευχηθεῖ στὸ Θεόν πού ἐμεῖς λατρεύουμε; Ἀκόμα καί στὴν περίπτωση ἐνὸς εὐσεβοῦς μουσουλμάνου αὐτὸ δὲν εἶναι ξεκάθαρον, γιατί ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται στὸ Θεόν χρωματίζεται ἀπὸ τὴν πίστη του στὸ Μωάμεθ, ἂν καί κατὰ ἓνα μέρος μοιραζόμαστε τὴν ἴδια «σύνθετη παράδοση». Δὲν εἶναι παρόμοια αὐτὰ ὁ ἴδιος Θεός; Αὐτὴ εἶναι μιά ἐρώτηση γιὰ τὴν ἀπάντηση τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀποφασίσει ὁ Θεός κι ὄχι ἐμεῖς. Τὸ ἴδιο εἶναι ἀληθινὸ ὅσον ἀφορᾷ τὴ θρησκευτικὴ ζωὴ αὐτῶν πού ἀκολουθοῦν αὐτοὺς τοὺς ἄλλους τρόπους. Σὰν Χριστιανοὶ μποροῦμε νὰ ἀναγνωρίσουμε μὲ βαθύ σεβασμὸ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς παίρνουν πιὸ σοβαρὰ τὶς ἐντολές τῶν δικῶν τους παραδόσεων ἀπὸ ὅ,τι μερικοὶ Χριστιανοὶ. Μήπως ὅμως ἡ θρησκευτικὴ μεταμόρφωση τῆς ζωῆς τους ἀνταποκρίνεται θετικὰ σ' αὐτὸ πού ἐλπίζουν οἱ Χριστιανοὶ ὡς ἐσχατολογικὴ μεταμόρφωση τοῦ σώματός μας μὲ τὴ συμμετοχή μας στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ;

Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν πολλὲς μορφές θρησκευτικῆς μεταμόρφωσης καί μερικὲς φορές μπορεῖ νὰ φαίνονται παρόμοιες μὲ αὐτὸ πού ἐμεῖς ἐλπίζουμε ἀπὸ ὅ,τι εἶναι. Οἱ ἄνθρωποι ἐμπειρίες γιὰ τὴ σωτηρία εἶναι τόσο διαφοροῦμενες ὅσο κι ἄλλες ἄνθρωποι ἐμπειρίες. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἂν ὑπάρχει ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεόν, τὸ Θεόν τοῦ Ἰσραὴλ καί τὸν Ἰησοῦ. Τέτοια ἐπικοινωνία ἔχει ὑποσχεθεῖ στοὺς Χριστιανούς, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ χάσουν τὴν πίστη τους. Ἀλλὰ ἀκόμα κι ἂν συνεχίσουν νὰ πιστεύουν, τοὺς ἔχει βεβαιωθεῖ μιά τέτοια ἐπικοινωνία μὲ τὸ Χριστό, στὸν Ὅποῖο δείχνουν ἐμπιστοσύνη καί ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ παρατηρηθεῖ ἄσχετα ἀπὸ τὸ Χριστό. Ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ βάση τῆς χριστιανικῆς μας πεποιθήσεως σὲ σχέση μὲ τὴ μελλοντικὴ μας σωτηρία, ἂν ἡ πνευματικὴ ζωὴ πού βιώ-

νοῦν οἱ Χριστιανοὶ μεταξύ τους παραμένει ἀσαφής, πῶς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι λιγότερο ἀσαφὴς στὴν περίπτωση τῶν μὴ Χριστιανῶν; Μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Θεός θὰ φερθεῖ εὐγενικὰ σὲ αὐτοὺς ὅπως ἐλπίζουμε καί γιὰ ἐμᾶς. Ἀλλὰ παραμένει αὐτὴ ἡ διαφορὰ: οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ μὲσω τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις δὲν παρέχουν αὐτὴ τὴ συγκεκριμένη ὑπόσχεση» (W. Pannenberg, Religious Pluralism and Conflicting Truth Claims, στὸ Gaun D' Costa, Christian Uniqueness Reconsidered, The Myth of a Pluralistic Theology of Religious, New York 1990, σ.σ. 103 - 104).

Αὐτὲς θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι οἱ προτεραιότητες τῆς ἱεραποστολικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας στὸ σύγχρονο κόσμον. Παρόμοια αὐτὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ἀπλᾶ τρία ἄλλα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα στὴν ἀσκηση τῆς Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς στὸ σύγχρονο κόσμον. Χωρὶς αὐτὰ ἡ Ἱεραποστολή εἶναι σὰν φαγητὸ δίχως ἄλατι. Λόγω ἑλλείψεως χώρου ἐπιφυλάσσομαστε νὰ τὰ ἀναπτύξουμε σὲ ἄλλο κείμενον. Πρόκειται γιὰ τὰ ἀκόλουθα.

- α. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καί τῆς διακονίας.
 - β. Τὴ γνώση καί τὸ σεβασμὸ τῆς διαφορᾶς καί τῆς ἑτερότητας στὴ σχέση μας μὲ τοὺς ἄλλους.
 - γ. Τὴ συνειδητοποίηση τοῦ γεγονότος ὅτι γιὰ τὸν Ὁρθόδοξον δὲν ὑπάρχουν θεωρητικὲς καί ἀπόλυτες ἀρχές, ἀλλὰ καθετὶ ἀποκτᾷ ἀξία κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Χριστό καί τὸν ἀδελφόν «ὥστε ἡ πίστη σας νὰ βασίζεται ὄχι σὲ ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ στὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορινθ. 2, 5).
- Ὁλοκληρώνοντας, θὰ ἄξιζε κανεὶς νὰ προσθέσει ἓνα κείμενον τοῦ γέροντα Παΐσιου πού συνοψίζει, ἴσως, ὅλα ὅσα προαναφέρθηκαν. Ὁ γέροντας δίνει μὲ τὸ δικό του τρόπο αὐτὸ τὸ ὁποῖο εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐγκαταλείψουν οἱ χριστιανοὶ γιὰ νὰ γίνουν πειστικοὶ ἀπὸ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον:
- «Τὸ καλὸ εἶναι ὅτι διψοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀπλότητα καί ἐφθασαν σὲ σημεῖον νὰ κάνουν τὴν ἀπλότητα μόδα, καί ἄς μὴ νιώθουν ἀπλᾶ. Ἔρχονται μερικοὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ κατὰ ξεβαμμένα ρούχα. Λέω: «Αὐτοὶ δὲν δουλεύουν στὰ χωράφια,

γιατί είναι έτσι;» Ἄλλος μιλάει χωριάτικα ἀπό φυσικοῦ του καί τόν χαίρεσαι. Ἄλλος πάει νά μιλήσει χωριάτικα καί σοῦ ἔρχεται νά κάνεις ἐμετό. Εἶναι καί μερικοί πού ἔρχονται μέ τίς γραβάτες τους... Ἀπό τό ἕνα ἄκρο στό ἄλλο. Ἔνας εἶχε ἕξι - ἑπτὰ γραβάτες μαζί του. Ἔνα πρῶι πού ἐτοιμαζόταν, φόρεσε τήν γραβάτα, τό κουστούμι του κ. ἴπ. «Τί κάνεις ἐκεῖ;» τοῦ ἴβει κάποιος. «Θά πάω στόν π. Παῖσιο», ἴβει. «Ἔ, καί τί εἶναι αὐτά πού φορᾶς;» «Τά φορῶ, ἴβει, γιά νά τόν τιμήσω». Βρέ, τί πάθαμε!

Ἀπλότητα δέν ἔχουν καθόλου· γι' αὐτό ὑπάρχει αὐτή ἡ ἀλήθεια. Ὅταν οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι δέν ζοῦν ἀπλῶ, ἀλλῶ εἶναι κουμπωμένοι, δέν βοηθοῦν τήν νεολαία. Ἔτσι τώρα οἱ νέοι, μή ἔχοντας κάποιο πρότυπο, ζοῦν ἀλήτικα. Γιατί, ὅταν βλέπουν κουμπωμένους Χριστιανούς, ἄνθρώπους σφιγμένους μέ γραβάτες, καλοηπυμένους, δέν βρίσκουν σ' αὐτούς καμμιά διαφορά ἀπό τοὺς κοσμικοὺς καί ἀντιδροῦν. Ἄν ἔβλεπαν ἀπλότητα στοὺς πνευματικούς ἄνθρώπους, δέν θά ἔφταναν σ' αὐτήν τήν κατάσταση. Ἀλλῶ τώρα κοσμικό πνεῦμα οἱ νέοι, κοσμική τάξη αὐτοί. «Ἔτσι πρέπει νά περπατᾶμε οἱ Χριστιανοί, ἔτσι πρέπει ἐκεῖνο, ἔτσι τό ἄλλο...» Καί δέν εἶναι ὅτι τό κάνουν ἀπό μέσα τους, ἀπό εὐλάβεια, ἀλλῶ γιατί «ἔτσι πρέπει». Ὅποτε καί οἱ νέοι ἴβει: «Τί πράγματα εἶναι αὐτά; Νά πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία μέ σφιγμένο τόν λαιμό! Ἄντε ἀπ' ἐκεῖ!» καί τά πετοῦν καί γυρίζουν γυμνοί. Πιάνουν τό ἄλλο ἄκρο. Κατάλαβες; Ὅλα αὐτά ἀπό ἀντίδραση τά κάνουν. Ἐνῶ ἔχουν ἰδανικά, δέν ἔχουν πρότυπα καί εἶναι ἀξιοιόηπτοι. Γι' αὐτό χρειάζεται κανεῖς νά τοὺς κεντρίσει τό φιλότιμο καί νά τοὺς συγκινήσει μέ τήν ἀπλή του ζωή. Ἀγανακτοῦν, ὅταν καί αὐτοί οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι καί οἱ ἱερεῖς προσπαθοῦν μέ συστήματα κοσμικά νά τοὺς συγκρατήσουν. Ὅταν ὁμως βροῦν τήν σεμνότητα, ἀλλῶ καί τήν ἀπλότητα καί μιά εἰλικρίνεια, τότε προβληματίζονται. Γιατί, ὅταν κανεῖς ἔχει εἰλικρίνεια καί δέν ὑπολογίζει τόν ἑαυτό του, εἶναι ἀπλός, ἔχει ταπεινώση. Ὅλα αὐτά δίνουν ἀνάπαυση καί στόν ἴδιο, ἀλλῶ εἶναι αἰσθητά καί στόν ἄλλο. Καταλαβαίνει ὁ ἄλλος ἄν

τόν πονᾶ ἢ ὑποκρίνεσαι. Ἔνας ἀλήτης εἶναι καλύτερος ἀπό ἕναν ὑποκριτή Χριστιανό. Γι' αὐτό ὄχι ὑποκριτικό γέλιο ἀγάπης ἀλλῶ φυσιολογική συμπεριφορά· οὔτε κακία οὔτε ὑποκρισία ἀλλῶ ἀγάπη καί εἰλικρίνεια. Περισσότερο μέ συγκινεῖ, ὅταν ἐσωτερικά εἶναι κανεῖς τοποθετημένος καλῶ. Νά ἔχει δηλαδή σεβασμό καί ἀγάπη πραγματική, νά κινεῖται ἀπλῶ, νά μὴν κινεῖται μέ τύπους, γιατί τότε μένει κανεῖς μόνο στά ἐξωτερικά καί γίνεται ἄνθρωπος ἐξωτερικός, δηλαδή ἀποκριάτικος καρνάβαλος.

Ἡ ἐσωτερική καθαρότητα τῆς ὁμορφῆς ψυχῆς τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου ὁμορφαίνει καί τό ἐξωτερικό τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ θεία ἐκείνη γλυκύτητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γλυκαίνει ἀκόμη καί τήν ὄψη του. Ἡ ἐσωτερική ὁμορφιά τῆς ψυχῆς, ἐκτός πού ὁμορφαίνει πνευματικά καί ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο, ἀκόμη καί ἐξωτερικά, καί τόν προδίδει μέ τήν θεία Χάρη, ὁμορφαίνει καί ἀγιάζει καί αὐτά τά ἄσχημα ροῦχα πού φοράει ὁ χαριτωμένος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πάπα - Τύχων ἔραβε μόνος του σκουφιά μέ τήν σακκορράφα ἀπό κομμάτια ράσου, τά ἔκανε σάν σακκοῦλες, καί τά φοροῦσε, ἀλλῶ σκορποῦσαν πολλή χάρη. Ὅτι παλιό φοροῦσε ἢ ἄσουλιούπωτο, δέν φαινόταν ἄσχημο, γιατί ὁμορφαίνει καί αὐτό ἀπό τήν ἐσωτερική ὁμορφιά τῆς ψυχῆς του. Κάποτε τόν φωτογράφησε ἕνας ἐπισκέπτης ὅπως ἦταν, μέ τήν σακκούλα γιά σκουφί καί μέ μιά πιτζάμα, πού τοῦ εἶχε ρίξει στίς πλάτες του, γιατί εἶδε τόν Γέροντα νά κρυώνει. Καί τώρα ὅσοι βλέπουν στήν φωτογραφία τόν Πάπα - Τύχωνα νομίζουν ὅτι φοροῦσε δεσποτικό μανδύα, ἐνῶ ἦταν μιά παλιῶ παρδαλή πιτζάμα. Οἱ ἄνθρωποι καί τά κουρέλια του τά ἔβλεπαν μέ εὐλάβεια καί τά ἔπαιρναν γιά εὐλογία. Μεγαλύτερη ἀξία ἔχει ἕνας τέτοιος εὐλογημένος ἄνθρωπος, πού ἀλλολεξε ἐσωτερικά καί ἀγίασε καί ἐξωτερικά, παρά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ἀλλολεξουν συνέχεια μόνον τά ἐξωτερικά (τά ροῦχα τους) καί διατηροῦν ἐσωτερικά τόν παλαιό τους ἄνθρωπο μέ ἀρχαιολογικές ἀμαρτίες»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΙΩΤΟΓΛΟΥ

Ὁ Χριστός στήν Ἀσία

Κυκλοφόρησε τό νέο βιβλίο τοῦ ἀναπλ. Καθηγητοῦ τῆς Ἱατρικῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Γ.Ε. Πιπεράκι "Ὁ Χριστός στήν Ἀσία" ἀπό τίς ἐκδόσεις Σταμούλη.

Στό βιβλίο αὐτό, ὁ γνωστός καί ἀπό προηγούμενες ἐργασίες του γύρω ἀπό τά θέματα τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς κ. Πιπεράκις ἀκολουθεῖ, μέ γλαφυρό τρόπο ἀλλῶ καί ἀκριβῆ ἱστορικά στοιχεῖα, τά βήματα τῆς Ὁρθοδοξίας στίς χώρες τῆς μεγάλης αὐτῆς Ἠπείρου στήν ὁποῖα καί ἔλαβε χώρα τό κοσμοσωτήριο γεγονός τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τήν ἱστορική ἀνασκόπηση τῆς πορείας τοῦ Εὐαγγελίου σέ κάθε περιοχή ἐπισφραγίζουν σχετικά συναξάρια τοπικῶν, μή γνωστῶν στό εὐρύ ἑλληνικό κοινό ἀγίων καθώς καί εἰκόνες ἱστορημένες ἀπό τόν συγγραφέα καί φωτογραφίες ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ζωή στίς μακρινές ἱεραποστολικές αὐτές χώρες.

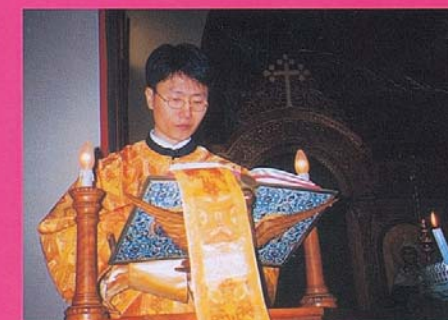
Τό κάθε κεφάλαιο ἱεραποστολικῆς Ἐκκλησίας συμπληρώνεται ἀπό κατάλογο καί διευθύνσεις τῶν Ὁρθόδοξων ναῶν τῶν περιοχῶν αὐτῶν.

Στό ἀξιόλογο αὐτό βιβλίο ὁ συγγραφέας περιγράφει τό ἱεραποστολικό ἔργο στίς ἀσιατικές χώρες ἀπό τά ἀποστολικά χρόνια μέχρι τίς ἡμέρες μας καί διασώζει πολῦτιμα στοιχεῖα ἀπό τήν ἱστορία τῆς ἱεραποστολῆς, ἀλλῶ καί δίνει τή δυνατότητα σέ ὄλους τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς νά μάθουν τό ἔργο πού ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ σήμερα στοὺς μακρινούς αὐτούς τόπους. «Ἔτσι μέ τή γνώση αὐτή οἱ χριστιανοί θά ὁδηγηθοῦν στήν ἀφύπνιση τῆς ἐκκλησιαστικῆς των συνειδήσεως καί στήν κατανόηση τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἱεραποστολή δέν εἶναι καθῆκον καί ὑποχρέωση λίγων μόνον ἀνθρώπων, ἀλλῶ ὄλων τῶν πιστῶν. Ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς μπορεῖ νά προσφέρει. Μέ τήν παρουσία, τήν προσευχή, τήν ἠθική καί ὑλική ὑποστήριξη. Ὁ θερισμός πολλῶν καί οἱ ἐργάτες τόσο λίγοι» γράφει στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου ὁ Μητροπολίτης Χόγκ Κόγκ καί Ν.Α. Ἀσίας κ. Νικήτας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΠΙΠΕΡΑΚΙΣ
ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗΝ

ΑΣΙΑ

Ἀκολουθώντας τὰ βήματα τῆς Ὁρθοδοξίας
σέ τόπους μακρινούς

(Με συναξάρια καί εἰκόνες τοπικῶν ἀγίων)

ΑΘΗΝΑ 2005

Ἑρώτηση:

Ἔχουν ανάγκη οἱ νεοϊδρυόμενες στίς ἱεραποστολικές χώρες Ἐκκλησίες νά ἀναγνωρίζονται ἀπό τίς κυβερνήσεις τους;

Ἀπάντηση:

Ἡ ἀπάντηση ἔρχεται γενικῶς ἀρνητική: Προφανῶς οἱ δέν ἔχουν ανάγκη. Πιο συγκεκριμένα:

Τά θέματα τῆς Συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἐπικρατοῦσης» (μέ τίς διάφορες ἐρμηνευτικές ἀποχρώσεις) θρησκείας, ἢ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου εἶναι δευτερεύοντα γιά μιᾶ ζῶσα Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία καθ' ὅλη τήν ἱστορική Της διαδρομή δέν ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτές τίς κοσμικές ἀρχές ἢ σχέσεις ἢ ιδιότητες. Ὅπως εἶναι γνωστό, Κεφαλή καί Ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί Αὐτοῦ τό θέλημα καί τῆ ζωῆ εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ Ἐκκλησία νά ἀκολουθεῖ σ' ὅλη τήν ἐπί γῆς ἱστορία, ζωῆ καί πορεία Της. Ἀπό τή στιγμή πού ἡ Ἐκκλησία ἔχει τοὺς δικούς Της νόμους καί κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν τό θέλημα τῆς Κεφαλῆς Της καί αὐτοῦς τηρεῖ καί ἀκολουθεῖ πιστῶς, θεωρητικῶς καί πρακτικῶς, εἴτε ὑποβοηθεῖται ἀπό τή Πολιτεία, εἴτε ἀγνοεῖται, εἴτε καί δίδωκεται, ὅλα τὰ ἐμφανιζόμενα σχετικά προβλήματα ὑπερπηδῶνται, ὑπερνικῶνται καί ἐπιλύονται. Σ' αὐτό τό ἀποτέλεσμα καί γεγονός ἐπαληθεύεται, πραγματοποιεῖται καί ἡ προφητεία - ὑπόσχεση τοῦ Ἰδρυτοῦ Της: «...Ἐπί ταύτη τῆ πέτρα οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18). Γι' αὐτό ἀλλήλωστε τηρεῖται καί ἡ ἀποστολική ἀρχή πού ὑποδεικνύει τό «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. 5,29).

Καί βεβαίως ἐπί τοῦ προκειμένου δέν πρέπει νά λησμονοῦνται καί οἱ λόγοι τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς τόν Εὐτρόπιο, ὅταν βρέθηκε ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία: «Ἐκκλησίαν δέ λέγω... οὐ τοίχους Ἐκκλησίας ἀλλὰ νόμους Ἐκκλησίας... Ἐκκλησία γάρ οὐ τοίχος καί ὄροφος, ἀλλὰ πίστις καί βίος» (PG 52,397).

Ἐκτός ὅμως, ἀπό αὐτά, πού ἀφοροῦν καί ἐνισχύουν τήν πλευρά καί τίς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διακηρύσσει καί μερικά ἄλλα πού ἐνδιαφέρουν καί συμφέρουν καί τήν ἄλλη πλευρά, τήν πλευρά μιᾶς Πολιτείας, ἐνός ἔθνους. Ὑπενθυμίζει, λοιπόν, καί τονίζει: «Ἐκκλησίας οὐδέν ἴσον. Μή μοι λέγε τεῖχιν καί ὄπλα (χρειάζονται γιά τήν ὀχύρωση μιᾶς Πολιτείας)· τεῖχιν μὲν γάρ τῶ χρόνῳ παλαιοῦνται, ἡ Ἐκκλησία δέ οὐδέποτε γηρά. Τεῖχιν βάρβαροι καταλύουσιν, Ἐκκλησίας δέ οὐδέ δαίμονες περιγίνονται (=ὑπερισχύουν). Καί ὅτι οὐ κόμπος (=κομμασμός)

τά ῥήματα, μαρτυρεῖ τά πράγματα. Πόσοι ἐπολέμησαν τήν Ἐκκλησίαν, καί οὐ πολεμήσαντες ἀπώλοντο; αὕτη δέ ὑπέρ τῶν οὐρανῶν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία· πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβεβουλησομένη περιγίνεται· ὑβριζομένη, λαμπροτέρα καθίσταται· δέχεται τραύματα, καί οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἠττάται· πυκτεῖται (=πυγμαχεῖ) ἀλλ' οὐ νικάται» (PG 52, 397-398).

Μετά καί ὅσα λήχθησαν καί ἀναφέρθησαν ἀνωτέρω, θά εἶχαμε νά προσθέσουμε καί τὰ ἑξῆς: Ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ νόμοι τῆς καί οἱ ἀρχές τῆς καί ἡ διδασκαλία τῆς ἀποβλέπουν στήν εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων, στή δικαιοσύνη, στήν ἐλευθερία, ἀλληλεγγύη, τ.ἔ. ἀποβλέπουν στήν εὐτυχία τῆς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ καί στήν μακαριότητα τῆς μελλούσης. Ἡ διδασκαλία, οἱ ἀρχές καί οἱ κανόνες αὐτοί τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδή εἶναι ὀρθοί, δίκαιοι καί ἀμετάβλητοι, ἀποτελοῦν τήν ἀσάλευτη πέτρα τοῦ Οἰκοδομήματος κάθε προσώπου, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, κάθε ἔθνους.

Ἀναλυτικώτερα, καί κατά τήν ὁμολογία κορυφαίων σκαπανέων τῆς ἐπιστήμης καί τῆς διεθνούς πολιτικῆς σκηνῆς, τὰ μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ὁρθοδοξίας συμβάλλουν στήν ἐπικράτηση ἀξιών καί ἀρχῶν, γιά τίς ὁποῖες δείχνουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον οἱ σημερινές προηγμένες κοινωνίες. Τέτοιες εὐγενεῖς ἐπιδιώξεις εἶναι ἡ ὑπερνίκηση τῶν φυλετικῶν τάσεων, ἡ κατάργηση τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἡ ἀνύψωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἡ ἐξύψωση τῆς γυναικείας θέσεως, ἡ κοινωνική δικαιοσύνη, ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀλληλεγγύη προσώπων καί λαῶν, τό δημοκρατικό φρόνημα, ἡ ἐλευθερία συνειδήσεως, ἡ θρησκευτική ἐλευθερία, οἰκολογική εὐαισθησία κ.ἄ. ἀξίες, οἱ ὁποῖες εἰσῆχθησαν στίς σημερινές κοινωνίες καί διά τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος σ' αὐτές. Αὐτές οἱ ἀρχές καί αὐτά τὰ ἰδεῶδη ἀναμφιβόλως συντελοῦν καί στήν ἐνότητα ἐνός ἔθνους, ἐνός κράτους.

Μετά ἀπό αὐτά τίθεται τώρα πλεόν ὡς ἄλλος ἐπίλογος, τό ἑξῆς ἐρώτημα: Ἔχουν ανάγκη οἱ νεοϊδρυόμενες στίς ἱεραποστολικές χώρες Ἐκκλησίες νά ἀναγνωρίζονται ἀπό τίς κυβερνήσεις τους ἢ μήπως ἔχουν οἱ κυβερνήσεις τῶν κρατῶν αὐτῶν τήν ἀνάγκη καί τοὺς νόμους τῆς γιά τό καλῶ τῶν πολιτῶν τους;

Παν. Ἰω. Μνούμης

«τῶν δέ μαθητῶν καθὼς νύπορεῖτό τις ὤρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς... ἀδελφοῖς»

(Πράξ. ια' 29)

Ἀπὸ 1-10-2004 ἕως 31-12-2004 προσεφέρθησαν στό Γραφεῖο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τὰ παρακάτω χρηματικά ποσά γιά τό ἱεραποστολικό ἔργο ἀπό τοὺς:

Ἀθανασιάδου Β. 50 • Ἀποστολίδου Ἐ. 50 • Ἀλεξάκη Μ. 100 • Ἀκριβίου Δ. 20 • Ἀνδρεάδου Ἀ. 100 • Ἀλικάκο Γ. 108,50 • Ἀναγνωστοπούλου Σ. 210 • Ἀνδόνη Α. 150 • Ἀνδονίδου Β. 30 • Ἀγοραστόπουλο Δ. 30 • Ἀλεβίζο Ἰ. 250 • Ἀθανασίου Ἐ. 25 • Ἀποστολίδου Ἀ. 50 • Ἀντωνιάδου Ἀ. 100 • Ἀγαθαγγέλιου Β. 50 • Ἀντωνόπουλο Ἀ. 260 • Ἀντωνοπούλου Ἐ. 50 • Αὐγίκου Δ. 20 • Ἀναστασία Ἰ. 400 • Ἀναγνωστοπούλου Ἀ. 20 • Ἀσιώτου Σ. 45 • Ἀνδρέου Μ. 50 • Αὐθιλοῦ Ἀ. 40 • Αὐγερινοῦ Ν. 50 • Ἀγγέλου Σ. 50 • Ἀποστόλου Ἀ. 20 • Ἀλιμπράντη Β. 100 • Ἀγαθοπούλου Ἀ. 20 • Ἀτματζίδου Ἀ. 20 • Ἀναγνωστοπούλου Μ. 30 • Ἀποστόλου Β. 50 • Ἀναγνωστοπούλου Σ. 100 • Ἀγγελόπουλο Κ. 200 • Ἀναστασία Ἰ. 80 • Ἀλεξάνδρου Ἰ. 30 • Ἀναστασιάδη Ἐ. 100 • Ἀναστασίου Ξ. 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5600) 5 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5564) 1850 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5484) 60 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5481) 30 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5480) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5473) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5468) 200 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5466) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5461) 200 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5361)

50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5350) 120 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5349) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5348) 30 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5347) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5299) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5293) 700 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5285) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5282) 8.300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5267) 40 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5263) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5262) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5260) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5254) 150 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5228) 200 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5227) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5206) 600 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5182) 70 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5165) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5113) 60 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5065) 60 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 4906) 10 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6351) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6636) 200 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6308) 60 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6306) 80 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6281) 1.400 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6235) 30 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6198) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6189) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6187) 80 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6183) 120 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6181) 150 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6178) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6177) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6174) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6086) 1.000 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5995) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5986) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5900) 150 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5899) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5856) 120 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5854) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5852) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5851) 5 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5804) 300 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5792) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5682) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5681) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5680) 100

• Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 5601) 120 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 7165) 30 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 7054) 80 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6906) 20 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6798) 400 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6782) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6777) 105 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6661) 1.000 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6605) 150 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6604) 200 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6602) 250 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6563) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6540) 500 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6526) 100 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6504) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6454, 6455) 150 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 6404) 50 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 7366, 7365) 12.000 • Ἀνώνυμο (Γ.Ε. 7356) 100 • Ἀνώνυμο (Α.Α. 193) 40 • Βαϊνᾶ Γ. 90 • Βασιλειάδη Π. 10 • Βιταλιώτη Ἰ. 60 • Βασιλείου Κ. 100 • Βελισσάρη Μ. 300 • Βαλασιάδου Ν. 20 • Βογιατζάκη Μ. 50 • Βρυώνη Δ. 50 • Βλάχο Μ. 82,48 • Βασιλοπούλου Σ. 160 • Βασιλειάδη Π. 15 • Βλαχιώτη Β. 50 • Βιτωράτου Ἀ. 80 • Βουλιγέα Ἐ. 30 • Βερβέρη Β. 100 • Βαρτανιδή Θ. 20 • Βαλέση Κ. 796,50 • Βασιλειάδου Ἐ. 30 • Βαρκάδου Β. 300 • Βελούδιο Ἐ. 20 • Βλαχονάσιου Ἀ. 60 • Βελιβασάκη Γ. 20 • Βενιέρη Ἀ. 30 • Βοϊβόντα Β. 30 • Βολονάκη Ἐ. 30 • Βασιλοπούλου Δ. 10 • Βλέτσα Ν. 30 • Βλάχο Δ. 50 • Βεργόπουλο Ἰ. 15 • Βελεγράκη Π. 30 • Βουτετάκη Γ. 200 • Γκανασούλη Τ. 50 • Γιάπρη Χ. 200 • Γεωργούλη Ὁ. 200 • Γεωργαρά Ἐ. 31,77 • Γελέκη Β. 300 • Γκανασούλη Τ. 55 • Γιαννακάκου Σ. 30 • Γανωτῆ Χ. 50 • Γραμματικοῦ - Πουλιῆ Ἐ. 20 •

Σαραφίδη Ν. 50 • Σκιάνη Κ. 30 • Στα-
 θοράκη Χ. 50 • Σταματάκη Ά. 10 •
 Σινανίδου Φ. 30 • Σταυρακέλλη Έ. 15
 • Σωτηριάδου Λ. 20 • Σχολείο Δημ.
 1ο Σκύδρας 20 • Σταματοπούλου Μ.
 30 • Σιμόγλου Κ. 25 • Σακκή Θ.
 455,54 • Σχολή Άπολυτρωτική Ύπε-
 ραγίας Θεοτόκου 2.040 • Σταθοπού-
 λου Έ. 120 • Σταματοπούλο Ά. 10 •
 Στράνη Ζ. 100 • Σκιάνη Κ. 60 • Σκλα-
 βούνου Μ. 20 • Σαρρή Έ. 30 • Σοφια-
 νό Δ. 50 • Σιορόκο Γ. 20 • Σάητα Ά.
 50 • Σταθάκου Ζ. 100 • Στεφανιάκη
 10 • Σταυρόπουλο Δ. 3.000 • Σέμπο
 Γ. 600 • Σταματική Π. 50 • Σινανίδου
 Φ. 30 • Σωτηράκου Κ. 20 • Στρωτού
 Π. 350 • Σωματείο Φιλανθρωπικό «Ο
 ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ» 3.500 •
 Σαμοίη Ά. 20 • Σταυροπούλου Ά.
 150 • Σταυρόπουλο Ί. 200 • Συρμα-
 γιά Θ. 30 • Στεργίου Έ. 30 • Σίμου Μ.
 50 • Σωτηρόπουλο Ά. 60 • Σωτηρο-
 πούλου Ά. 100 • Σωτηροπούλου Π.
 100 • Σιάρο Έ. 2.000 • Στραγαλάκη
 Ά. 90 • Σωτηρόπουλο Κ. 50 • Συμεω-
 νίδου Χ. 100 • Σκλαβούνου Μ. 20 •
 Σταθόπουλο Χ. 50 • Σόντη ά. 100 •
 Σιούτη Σ. 20 • Συμεωνίδου - Δέδε 15
 • Σπέντζου Έ. 500 • Σταυριανό Γ. 20 •
 Σταμάτη Ζ. 10 • Σιορόκο Γ. 50 • Στα-
 θακόπουλο Π. 20 • Συκουρά Ά. 15 •
 Σπυροπούλου Β. 50 • Σούρα Π. 85 •
 Σωτηροπούλου Χ. 20 • Σταυρίδου Μ.
 20 • Σαμιώτη Ζ. 100 • Στάθη Μ. 5 •
 Τζαλάβρα Κ. 1.014 • Ταταράκη Έ.
 100 • Τσιαντόπουλο Δ. 300 • Τσιγγε-
 νοπούλου Έ. 300 • Τσίρου Ά. 200 •
 Τσουμή Γ. 300 • Τσατσανάκο Κ. 45 •
 Τσαβταρίδου Ά. 300 • Τζαφόπουλο
 Ν. 79,70 • Τσιάκο Ή. 50 • Τσιρώνη Π.
 15 • Τσουκανέλη Φ. 20 • Τριγγάτζη
 Ά. 200 • Τριανταφυλλίδη Γ. 70 •
 Τηγάνη Χ. 20 • Τσίρη Κ. 150 • Ταρ-
 σούλη Δ. 300 • Τηνιακού Έ. 200 •
 Τζοάννου Σ. 100 • Τσουρουκτζόγλου
 Μ. 30 • Τσαλάκη Ά. 15 • Τίγκα Γ. 800
 • Τίγκα Ά. 300 • Τζουτζούκου Έ. 100

Κογκό. Καμίνι για κατασκευή τούβλων, που θα χρησιμοποιηθούν σε ανέγερση ναών.

• Τσαγκάρη Έ. 10 • Τούλια Έ. 20 •
 Τζαβάρα Έ. 20 • Τσόγκα Χ. 120 •
 Τουτουδάκη Ά. 300 • Τσοπανάκη Χ.
 40 • Τοτσίκια Μ. 10 • Τζίντζο Γ. 10 •
 Τζίντζο Μ. 10 • Τσάντζη Μ. 35 •
 Τύπου Έ. 40 • Τζήμα Ά. 20 • Τσιόγκα
 Μ. 20 • Τριανταφυλλίδου Τ. 25 • Τσε-
 λιιάγκου Μ. 30 • Τσιαντούλια Έ. 20 •
 Τσουκαλοχωρίτη Ί. 55 • Τράντα Θ. 10
 • Τσάκωνα Σ. 50 • Τσακίρη Δ. 15 •
 Τσαμαρδού Ν. 40 • Τσακνή Μ. 40 •
 Τούση Ά. 40 • Τσιονάκου Φ. 50 •
 Τυριτίδου Ά. 10 • Τσεντεκίδη Γ. 30 •
 Τσέκερη Π. 300 • Τασιούλη Μ. 1.500
 • Τσιρώνη Μ. 60 • Τσάπραντζη Ν. 600
 • Τσαγκάρη Έ. 15 • Τσοηλιά 40 • Τσα-
 καρδάνο 300 • Τρικαλιώτου Σ. 70 •
 Τζανετή Σ. 25 • Τσίκου 50 • Φασο-
 γιάννη Έ. 299 • Φασουλήρη Έ. 60 •
 Φουντούλη Σ. 50 • Φιλίππου Μ. 80 •
 Φαρμακίδη Ά. 25 • Φλώκου Δ. 30 •
 Φιλιπποπούλου Γ. 100 • Φίλιο Ή. 30
 • Φράγκου Π. 50 • Φουστέρη Γ. 55 •
 Φίλιο Δ. 40 • Φίτσιο Χ. 20 • Φωτό-
 πουλο Φ. 900 • Φιλοσόφου Έ.
 367,71 • Φιλοσόφου Μ. 367,71 •

Φραγκουλιόπουλο Έ. 50 • Χατζηκυ-
 ριάκου Β. 20 • Χανουμίδου Μ. 15 •
 Χαραλαμπίδη Χ. 20 • Χατζή Δ. 100 •
 Χανιώτη Ά. 20 • Χαιρόπουλο Γ. 20 •
 Χναράκη Έ. 20 • Χατζηδάκη Μ. 100 •
 Χατζή Τ. 20 • Χαραλαμπόπουλο Θ.
 100 • Χαηάτση Γ. 150 • Χατζηνικολά-
 ου Μ. 25 • Χαμουρούδη Λ. 100 •
 Χριστοφή Β. 20 • Χουσανλή Χ. 50 •
 Χαραλαμπίδου Μ. 15 • Χαρώνη Μ.
 95 • Χαραλαμπάκη Έ. 60 • Χάρη Έ.
 50 • Χατζηγιάννη Τ. 300 • Χατζησταύ-
 ρου Ά. 100 • Χατζηβασιλείου Θ. 300
 • Χατζημάρκου Σ. 100 • Χαρίτο Δ. 15
 • Χατζή Χ. 25 • Χατζηιωάννου Ά. 40 •
 Χρυσικοπούλου Έ. 30 • Χόνδρου Έ.
 300 • Χατζηπαπαδόπουλο Γ. 50 •
 Χορτιατινό Γ. 25 • Χαραλαμπίδη Δ. 20
 • Χωριανοπούλου Δ. 500 • Χατζηκώ-
 στα Έ. 368,50 • Χαμακιώτη Σ. 100 •
 Χαηκίδη Χ. 200 • Χατζίαρα Έ. 5 •
 Χαρίση Ί. 20 • Χαρίση Σ. 10 • Ψαρου-
 δάκη Π. 90 • Ψιακούλια Ά. 30 •
 Ψυχογιό Ά. 30 • Ψαρρά Μ. 100.

Επιμέλεια: Εύαγγελος Δ. Ζουρδούμης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Έπισημάνσεις ταξιδευτή π. Κ.Σ.	2
Έραποστολή μέ τον τρόπο του Χριστού Άθνασίου Ν. Παπαθνασίου	3
Χειροτονία Ίνδονησίου Κληρικού Α.Κ. - Π.	5
Πρώτη ποιμαντική επίσκεψη του Μακ. Πατριάρχου Άλεξανδρείας κ. Θεοδώρου στην Ί. Μητρ. Καμερούν Έκ της Έρας Μητροπόλεως Καμερούν	6
«... Θά πηγάσει νερό στη διψασμένη γή» Ό Έπίσκοπος Ζάμπιας Ίωακείμ	7
«Θύρα άνέωγε...» Mbanza-Ngungu † ό Κ.Α.Ι.	8
Γεγονότα από τη ζωή της Έκκλησίας στην Κορέα Άθνασία Κοντογιαννακοπούλου	10
Έραποστολική περιοδεία στό Μπουλαουάγιο Άπό τό Γραφείο της Έρας Μητροπόλεως Ζιμπάμπουε	14
Τό Μεγάλο Σχολείο † ό Γκ. Δ.	16
Ποδήλατα για Έραποστολή Έκ του Γραφείου της Έπισκοπής Μπουκόμπα	18
Ό Πατριάρχης Άλεξανδρείας καί πάλη στην Κένυα Άπό την Έρα Μητρόπολη Κένυας	19
Ό χαρακτήρας της Όρθόδοξης Έραποστολής στό σύγχρονο κόσμο Άηέξανδρος Καριώτογλου	20
Ό Χριστός στην Άσία (Βιβλιοπαρουσίαση)	25
Νομοκανονικά Παν. Ί. Μπούμης	26
Δωρητές Εύαγγελος Δ. Ζουρδούμης	27

Παρακαλοϋμε νά μήν αποστέλετε έσωκλήιστως γραμματόσημα άντι
 του ποσού της έτήσιας συνδρομής, γιατί δέν έχουμε τη
 δυνατότητα νά αποστέλουμε αποδείξεις εισηράξεως.

Πάντα τά έθνη

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
 Έτος ΚΔ', τεϋχος 93, Ίαν. - Φεβρ. - Μαρτ. 2005
 Τριμηναίο ιεραποστολικό περιοδικό
 ΚΩΔΙΚΟΣ 3536

* Πληροφορεί μέ τρόπο υπεύθυνο για τίς όρθόδοξες ιεραπο-
 στολικές προσπάθειες άνά τον κόσμο.

* Ενημερώνει πάνω στην πολύμορφη πραγματικότητα του
 κόσμου, που περιλαμβάνει τόσα έθνη μέ ποικίλα προβλήματα
 καί χαρίσματα.

Έδιοκότης: Άποστολική Διακονία της Έκκλησίας της Έλλά-
 δος - Ίωάννου Γενναίου 14 - Άθήνα 115 21.

Έκδότης-Διευθυντής: Ό Έπίσκοπος Φαναρίου κ. Άγαθάγγ-
 γελος, Γενικός Διευθυντής της Άποστολικής Διακονίας της
 Έκκλησίας της Έλλάδος, Ίασιού 1, 115 21 Άθήνα.

Έδρητής: Ό Αρχιεπίσκοπος Τυράνων καί πάσης Άλβανίας κ.
 Αναστάσιος. Διετέλεσε Διευθυντής κατά τά έτη 1981-1992.

Σύνταξη - Έπιμέλεια έκδόσεως: Γραφείο Έξωτερικής Ίερα-
 ποστολής Άποστολικής Διακονίας.

Έπιστολές - Έμβάσματα: «ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΘΝΗ» Άποστολι-
 κή Διακονία, Ίω. Γενναίου 14 - Άθήνα 115 21 - Τηλ. 210-
 7272.314 - 317, 210-7272.345.

Συνδρομή για 1 χρόνο:

Έσωτερικού	€ 5
Κύπρου	5 λίρες Κύπρου
Ευρώπης	€ 12
Λοιπές χώρες	€ 14
Τιμή τεϋχους	€ 1,25
* Για τους φοιτητές καί μαθητές:	€ 2,50

* Η τιμή είναι συμβολική. Δέν αποσκοπεί στην κάλυψη των
 έξόδων έκδόσεως, αλλά στην υπεύθυνη διαμόρφωση ιεραπο-
 στολικής συνειδήσεως. Γίνονται δεκτές προαιρετικές προσφο-
 ρές για την έκδοση του περιοδικού.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Σωκράτης Μανρογιάννας.
 Διεύθυνση: Ήτειον 132 - 188 63 Πέραμα

PANTA TA ETHNI (All Nations)
 Year 24, No 93, Jan. - Febr. - March 2005

The aims of the quarterly magazine "Panta ta Ethni" are:

* To provide information in a responsible way on
 Orthodox missionary efforts throughout the world.
 * To arouse awareness of the multiform reality of the
 modern world.

Publisher: Bishop of Phanarion Agathangelos, General
 Director of Apostoliki Diakonia of the Church of Greece.

Founder: Archbishop of Tirana and all Albania Anastasios
 Yannoulatos. He was editor during 1981-1992.

Editorial Board: Foreign Mission Office of Apostoliki
 Diakonia of the Church of Greece.

Letters-Remittances: "PANTA TA ETHNI" (All Nations)
 Apostoliki Diakonia, 14, Io. Gennadiou St. - 115 21
 Athens - GREECE. Tel. +3210.7272.345.

Subscription for 1 year:

Greece	€ 5
Cyprus	5 £ Cyprus
Europe	€ 12
Other countries	€ 14

Printed: By Apostoliki Diakonia of the Church of Greece.

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Άποστολική Διακονία